În primii trei ani de viață, un copil are cel mai mare potențial de învățare și dezvoltare. Așa că nu așteptați.

Viața este creată de la vârsta de trei ani!

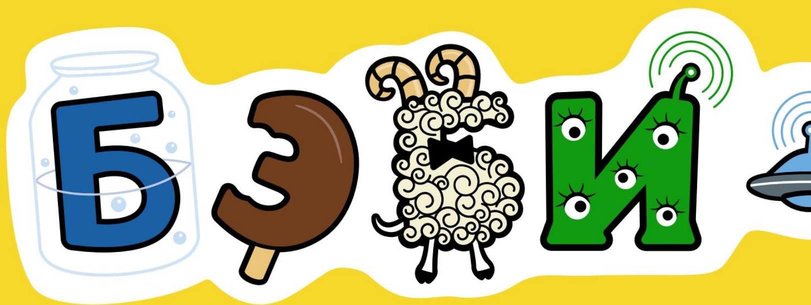
Prea tarziu

pentru gradinita *

Masaru

* Ibuka E prea târziu după 3

Fiecare mamă vrea să-și vadă copilul inteligent și creativ, deschis și încrezător în sine. Dar, din păcate, nu toată lumea știe să contribuie la dezvoltarea durabilă

inteligența bebelușului tău.

Cartea lui Masaru Ibuki „E prea târziu după trei" vorbește despre necesitatea și importanța dezvoltării timpurii a copilăriei. La urma urmei, primii trei ani de viață sunt o perioadă unică în formarea abilităților intelectuale ale unui copil, când fiecare zi poate deveni o etapă importantă într-o perioadă furtunoasă și crestere totala.

Această carte mi-a schimbat viața. Ea m-a ajutat să abordez corect și conștient dezvoltarea propriilor mei copii. Și nu am întâlnit încă o mamă singură care, după ce a citit această carte, să nu fie impregnată de ideea dezvoltării timpurii. Suntem siguri că acum vom avea mai multe astfel de mame și tați.

Prin inițierea retipăririi cărții lui Masaru Ibuki, dorim să oferim părinților copiilor mici plăcerea de a o citi. Și vor primi și mai multă plăcere de la succesele viitoare ale copiilor lor. Ne dorim foarte mult ca țara noastră să aibă copii mai deștepți și părinți fericiți.

Evgenia Belonoshchenko,
fondator și suflet al companiei
Baby Club

Masaru Ibuka

Grădini ă

E prea tarziu!

Lângă foc

1980

Masaru Ibuka

După trei e prea târziu

Ediția a doua, revizuită, cu prefață de Makoto Ibuki

Traducere din engleză de N. A. Perova

Moscova
2011

UDC 373,2
BBK 74,9
I16

Idee de proiect - Baby Club

Ibuka M. E
I16 prea târziu după trei / Masaru Ibuka;[trad. din engleză. - N. Perova]. - M .: Alpina non-fiction, 2011. - 224 p.

ISBN 978-5-91671-120-2

Autorul acestei cărți uimitor de amabil crede că copiii mici au capacitatea de a învăța orice. Reflectează asupra impactului imens al mediului asupra nou-născuților și oferă metode de predare simple și ușor de înțeles care contribuie la dezvoltarea timpurie a copilului. În opinia sa, ceea ce adulții învață cu mare dificultate, copiii învață prin joacă. Și principalul lucru în acest proces este să introduceți o nouă experiență în timp. Dar numai cel de lângă copil

zi de zi, îl pot recunoaște „la timp".

Cartea se adresează tuturor mamelor și tăticilor care doresc acoperă în fața copiilor lor mici nou frumos capabilități.

UDC 373,2
BBK 74,9

ISBN 978-5-91671-120-2 (rusă)
ISBN 978-0-72-214873-0 (engleză)

Cuprins

Prefață la ediția rusă

În 1969, când a fost revizuit Tratatul de Securitate SUA-Japonia, mulți studenți au ieșit în stradă pentru a protesta. În scurt timp, rezistența studențească a căpătat o formă violentă, astfel încât situația din țară a escaladat. Privind ce se întâmplă, a vrut tatăl meu

înțelegeți motivul unui astfel de comportament al tinerilor și faceți ceva în privința acestuia. Și-a adunat cei mai apropiați prieteni și împreună au început să reflecteze asupra acestor evenimente. Care a fost problema: erorile globale ale sistemului educațional, educația universitară nesatisfăcătoare, incompletitudinea curriculumului școlar sau eșecul învățământului preșcolar? Drept urmare , toată lumea a ajuns la concluzia că cel mai important rol al jocului

Nu există educație pe care mamele să o dea copiilor până la vârsta de trei ani. Așa a fost creat Asso.
cation al dezvoltării timpurii.
Educația și educația primite de
de către tatăl său în copilărie, i-a influențat întreaga viață.

La doi ani și-a pierdut tatăl și a fost crescut de mama sa Sava (bunica). Când era încă foarte mic, Sava îi vorbea des despre tatăl său și îl ducea la muzee, în special la muzeul transporturilor . Ulterior, tatăl meu a devenit celebru în

Gener. În

țara noastră există un proverb: „Ceea ce se întinde în copilărie nu poate fi schimbat la bătrânețe”. Gândi, ea a jucat un rol în mulți ani de reflecție a tatălui ei asupra importanței educației timpurii . copilărie.

Când a izbucnit criza financiară în Japonia, situația ocupării forței de muncă s-a înrăutățit și situația din țară a escaladat. Mulți tineri

Mulți japonezi cred că acest lucru s-a întâmplat nu din vina lor, ci din cauza greșelilor personalităților politice și publice. În plus, ei cred că ei

nu este nevoie să facem eforturi pentru a îmbunătăți situația. Ei comunică cu prietenii pe telefoanele mobile, joacă jocuri pe calculator și călătoresc cu transportul public. Ei călăresc în ea

persoanele în vârstă și persoanele cu dizabilități, dar adesea trebuie să călărească în picioare. La urma urmei, este special conceput locurile alocate acestora sunt ocupate de tineri care

Paradisul pare să nu observe persoane cu dizabilități care stau lângă ei.

Cred că astăzi mai mult ca niciodată este necesar să acordăm o mare atenție creșterii mamei și copilului. Apoi, în societate vor apărea tineri capabili de simpatie și receptivitate. De aceea te vreau care să crești

copiii citesc aceasta carte. Și mi-aș dori, de asemenea, ca copiii tăi să devină oameni minunați în viitor și să poată aduce o contribuție demnă la dezvoltarea societății.

Makoto Ibuka, fiul lui Masaru Ibuki

Introducere în limba engleză publicare

Dacă în spatele bunăvoinței și bunăvoinței cu care este scrisă această carte, vei simți și realitatea a ceea ce povestește, apoi, poate, împreună cu alte cărți asemănătoare, ea face în mintea ta una dintre cele mai mari și mai amabile revoluții din lume. Și sincer nu vreau ca acest obiectiv să fie atins.

Imaginează-ți o revoluție care va aduce cea mai minunată schimbare, dar fără vărsare de sânge și chin, fără ură și foame, fără moarte și distrugere. Acest fel de revoluții are doar doi dușmani. Primul este tradițiile fixe, al doilea este status quo-ul. Nu este necesar ca tradițiile consacrate să fie spulberate și prejudecățile străvechi să dispară de pe fața pământului. Nu este nevoie să distrugi ceva care poate aduce cel puțin un beneficiu. Dar faptul că

astăzi pare groaznic, lasă-l să dispară treptat ca fiind inutil.

Teoria lui Masaru Ibuki face posibilă distrugerea unor realități precum ignoranța, analfabetismul , îndoiala de sine și, cine știe, poate, la rândul său, să aducă o reducere a sărăciei, a urii și a criminalității. Cartea lui Masaru Ibuki nu face aceste promisiuni, dar cititorul priceput va avea în orice moment această perspectivă. Macar

re asemenea gânduri s-au născut în mine în timp ce citeam această

carte. Această carte minunat de amabilă nu face pretenții uluitoare . Autorul presupune pur și simplu că copiii mici au capacitatea

invata orice.

El crede că ceea ce învață fără niciun efort în doi, trei sau patru ani, mai târziu, le este dat cu greu sau deloc . În opinia sa, ceea ce adulții învață cu greu, copiii învață cu joc. Ce

adulții absorb în ritm de melc, copiilor li se administrează aproape instantaneu. El spune că a crescut

Cei săraci le este uneori lene să învețe, în timp ce copiii sunt întotdeauna gata să învețe. Și o spune discret și cu tact. Cartea lui este simplă, directă

si limpede ca cristalul.

Potrivit autorului, una dintre cele mai dificile activități pentru o persoană este să învețe limbi străine, să învețe să citească și să cânte la vioară sau la pian. Adulții dobândesc astfel de abilități cu dificultate, iar pentru copii este un efort aproape inconștient. Și viața mea este strălucitoare

confirmarea acestui lucru. Deși am încercat să învăț o duzină întreagă de limbi străine, de când a lucrat ca profesor pe toate continentele, predând copii din cele mai privilegiate păturі ale societate și, din partea de jos, știu cu adevărat doar limba mea maternă. Iubesc muzica dar nu Pot cânta la orice instrument muzical mente, nici măcar nu mă pot aminti corect Lodi.

Pentru ca copiii noștri, crescând, liber vorbea mai multe limbi, știa să înoate, călărind, pictând în ulei, cântând la vioară - și toate acestea la un înalt nivel profesional - au nevoie să fie iubiți (ceea ce facem noi), respectați (ceea ce facem rar) și să le pună la dispoziție tot ceea ce am dori să-i învățăm. . Nu este greu de imaginat cât de mult mai bogată, mai sănătoasă și mai sigură ar fi lumea dacă ar fi toți copiii

să învețe limbi străine, arte, științe de bază înainte de a ajunge la adolescență, pentru a pentru a folosi anii următori pentru a studia filosofia, etica, lingvistica, religia, precum și arta, știința și așa mai departe la un nivel mai avansat.
nivel avansat.

Nu este greu de imaginat cum ar fi lumea dacă nu ar fi marea dorință a copiilor de a învăța tocit de jucării și divertisment, dar încurajat și dezvoltat. Nu este greu de imaginat cât de mai bună ar fi lumea dacă foamea de cunoaștere a unui copil de trei ani ar fi satisfăcută nu numai de Mickey Mouse și de circ, ci și de

lucrări de Michelangelo, Manet, Rembrandt, Renoir, Leonardo da Vinci. La urma urmei, un copil mic are o dorință infinită de a ști tot ce nu știe și nu are nici cel mai mic

concepte despre ceea ce este rău și ce este bine.

Ce motiv avem să avem încredere în sfaturile lui Ma saru Ibuki? Ce vorbește în favoarea lui? 1. Nu este un expert în teoria educației,

în consecință, nu știe ce este posibil și ce este imposibil: nu

o condiție necesară pentru a face o descoperire semnificativă într-o zonă stabilită. 2. Cu siguranță este un geniu. Începând din 1947, când țara sa a fost devastată , a fondat o companie cu trei tineri parteneri și 700 de dolari în buzunar, pe care a numit-o Sony. El a fost unul dintre acei pionieri care au ridicat Japonia din ruine și disperare la

nivel de lider mondial. 3. Nu numai că vorbește, ci și. În calitate de director interimar al Asociației

Centrul de dezvoltare timpurie a copilăriei și director al educației talentelor la Matsumoto, el le permite în prezent mii de copii japonezi să învețe programul descris în această carte. Masaru Ibuka își propune să schimbe nu conținutul, ci modul în care un copil învață.

Este totul realizabil sau este sabia roz ? Ambii. Și eu sunt un martor la asta. Am văzut copiii nou-născuți ai lui Timmerman înotând în Australia. Am auzit copii japonezi de patru ani vorbind engleza

cu Dr. Honda. Am văzut cât de mic
unii copii au efectuat gimnastică complexă
exerciții de cer sub conducerea lui Jenkins în SUA. Am văzut copii de trei ani cântând la vioară și la pian cu Dr. Suzuki în Matsumoto. Am văzut un copil de trei ani citind în trei limbi sub Dr. Versa în Brazilia. Am văzut copii de doi ani din Seax călare pe cai adulți în statul Dakota. Am primit mii de scrisori de la mame din întreaga lume prin care le cer să le explice miracolele care

vin cu copiii lor când sunt învățați să citească din cartea mea.

Cred că această carte este una dintre cele mai importante cărți scrise vreodată. Si o fac
Fie ca toți părinții care trăiesc pe Pământ să o citească.

Glen Doman,
director, Human Potential Development
Institute, Philadelphia, SUA

Prefața autorului

Din cele mai vechi timpuri, s-a crezut că remarcabil
lant este, în primul rând, ereditatea, un capriciu al naturii. Când ni se spune că Mozart a susținut primul său concert la vârsta de trei ani sau că John Stuart Mill a citit literatură clasică în latină la aceeași vârstă, majoritatea oamenilor răspund simplu: „Desigur, sunt genii”. Cu toate acestea, o analiză detaliată a primilor ani de viață atât ai lui Mozart, cât și a lui Milla sugerează

că aceștia sunt strict

crescuți de tați care doreau să-și facă copiii remarcabili. Presupun că nici Mozart, nici Mill nu s-au născut genii, talentul lor s-a dezvoltat la maximum datorită faptului că li s-au asigurat condiții favorabile încă din prima copilărie și au primit o educație excelentă.

În schimb, dacă un nou-născut este crescut într-un mediu care este inițial străin de natura sa, el nu are nicio șansă să se dezvolte pe deplin în viitor. Cel mai frapant exemplu este povestea „ fetelor lup”, Amala și Kamala, găsite în anii 1920.

ani într-o peșteră la sud-vest de Calcutta (India) de către un misionar și soția sa. Au făcut toate eforturile pentru a reda forma umană copiilor crescuți de lupi, dar toate eforturile au fost în zadar. Se obișnuiește să se ia de la sine înțeles că un copil născut dintr-un om este un bărbat, iar un pui de lup este un lup. Cu toate acestea, acestea

fetelor și în condiții umane au continuat să apară obiceiurile lupilor. Se dovedește că despre
educația și mediul în care fundul
dă copilului imediat după naștere, cel mai probabil totul
du-te și determină cine va deveni - un om sau un lup!

Pe măsură ce reflectez la aceste exemple, mă gândesc din ce în ce mai mult la impactul enorm pe care educația îl are asupra nou-născutului.
și mediul înconjurător.

Această problemă a devenit de cea mai mare importanță, nu numai pentru fiecare copil, ci și pentru sănătatea și fericirea întregii omeniri. Așa că în 1969, m-am apucat să întemeiez Asociația Japoneză pentru Dezvoltare timpurie. Oamenii de știință noștri și străini s-au adunat pentru a
cursuri pentru a studia, analiza și extinde aplicarea metodei Dr. Shinichi Suzuki de a preda copiii mici să cânte la vioară, care, atunci când

a atras atenția întregii lumi. Pe măsură ce am

progresat în munca noastră, ne-a devenit destul de clar cât de greșită era abordarea tradițională a copiilor. Noi suntem la

în general credem că știm totul despre copii, în timp ce

Știm foarte puține despre capabilitățile lor reale. Acordăm foarte multă atenție întrebării ce să-i învățăm copiilor peste trei ani. Dar conform studii temporale la această vârstă dezvoltarea celulelor creierului este deja 70-80 la sută completă. Asta nu înseamnă asta trebuie să ne concentrăm eforturile asupra dezvoltarea creierului ei până la vârsta de trei ani? Dezvoltarea timpurie nu oferă hrănire forțată a sugarilor cu fapte și cifre. Principalul lucru este introducerea unei noi experiențe „la timp”. Dar doar cel care are grijă de copil zi de zi, de obicei mama, poate recunoaște acest „în timp”. Am scris această carte pentru a ajuta aceste mame.

Masaru Ibuka

Partea 1

Poten   ial

capabilități

copil

1. Perioada importanta

Grădinița este prea târziu

Probabil, fiecare dintre voi își amintește din anii de școală că în clasă a fost un elev deosebit de dotat care, fără efort vizibil, a devenit liderul clasei, în timp ce celălalt a rămas în urmă, oricât s-a străduit. La vârsta mea, profesorii ne încurajau așa ceva: „Deștept sau nu, asta nu este ereditate. Totul depinde de propriile tale eforturi.” Și totuși, experiența personală a arătat în mod clar că un student excelent -

întotdeauna un elev excelent, iar un învins este întotdeauna un învins. Părea că intelectul era predeterminat încă de la început. Ce era de făcut cu această discrepanță? Am ajuns la concluzia că abilitățile și caracterul

a unei persoane nu sunt predeterminate de la naștere, ci în cea mai mare parte sunt formate într-o anumită perioadă a vieții sale. De mult timp au existat dispute: dacă o persoană este modelată de ereditate sau de educația și creșterea pe care o primește. Dar până astăzi, nimeni nu a convins mai mult sau mai puțin

teoria corpului nu a pus capăt acestor dispute.

În cele din urmă, cercetarea în fiziologia creierului, pe de o parte, și în psihologia copilului, pe de altă parte a arătat că cheia dezvoltării abilităților mentale ale unui copil este experiența lui personală de învățare. în primii trei ani de viață, adică în timpul dezvoltării celulelor creierului. Niciun copil nu se naște geniu și nimeni nu se naște prost. Totul pentru depinde de stimularea și gradul de dezvoltare a creierului în anii decisivi ai vieții unui copil. Aceștia sunt anii de la naștere până la vârsta de trei ani. La copii este deja prea târziu pentru a educa într-o grădină.

Fiecare copil poate învăța bine - totul depinde de metodă

învă are

Cititorul se poate întreba de ce eu, inginer de meserie și actual președinte companie, a abordat problemele dezvoltării umane timpurii. Motivele sunt parțial „publice": nu sunt deloc indiferent față de revoltele tinerilor de astăzi și mă întreb cât de vinovat este educația modernă pentru nemulțumirea față de viața acestor tineri. Există și un motiv personal - propriul meu copil a rămas în urmă

dezvoltare mentală.

Când era foarte mic, nu mi-a trecut niciodată prin minte că un copil se naște cu așa ceva anomalii, se poate dezvolta într-o persoană normală educată, chiar dacă este instruită corespunzător încă de la naștere. Dr. Shinichi Suzuki a fost cel care mi-a deschis ochii când a declarat că „nu există copii retardați – totul depinde de metoda de predare ". Când am văzut prima dată rezultatele uimitoare ale metodei Cultivating Talent

Metoda Dr. Suzuki pentru învățarea copiilor mici să se joace cântând la vioară, a regretat foarte mult că, ca părinte, nu a putut face nimic pentru propriul copil în vremea lui. Când am abordat prima dată problema tulburărilor studenților, m-am gândit profund la sensul educației și am încercat să înțeleg de ce

Sistemul nostru generează atât de multă agresivitate și nemulțumire. La început mi s-a părut că rădăcinile acestei agresivități sunt în sistemul de învățământ universitar . Cu toate acestea, aprofundând problema , mi-am dat seama că este deja caracteristică școlii secundare. Apoi am studiat sistemul gimnaziului și în cele din urmă am ajuns la concluzia că și la grădiniță este prea târziu pentru a influența copilul . Și brusc acest gând a coincis cu ceea ce făceau Dr. Suzuki și colegii săi.

Dr. Suzuki își practică metoda unică de 30 de ani. Înainte de asta, a predat la licență clasele elementare și superioare folosind metode tradiționale de predare. A descoperit că diferența dintre copiii capabili și cei incapabili foarte mare în liceu și, prin urmare, a decis să încerce să se ocupe de copiii mai mici vârsta, iar apoi cu cei mai mici, continuând să reducă treptat vârsta copiilor pe care i-a predat. Dr. Suzuki predă vioara pentru că este violonist. Când mi-am dat seama că această metodă poate fi aplicată cu succes în orice domeniu al educației, am decis să studiez serios problema „dezvoltării timpurii”.

Dezvoltarea timpurie nu vizează

crescând genii

Sunt adesea întrebat dacă dezvoltarea timpurie ajută la producerea de genii. Răspund: „Nu”. Singurul scop al dezvoltării timpurii este de a oferi copilului o astfel de educație încât să aibă o profundă
mintea și corpul sănătos, fă-l inteligent și bun. Toți oamenii, dacă nu au defecte fizice, se nasc aproximativ la fel.

Responsabilitatea de a împărți copiii în inteligenți și proști, asupriți și agresivi revine educației. Orice copil, dacă i se dă ce

necesar și, atunci când este necesar, trebuie să devină mai inteligent nym și cu un caracter puternic.

Din punctul meu de vedere, scopul principal al timpurii dezvoltarea este de a preveni apariția copiilor nefericiți. Copilul are voie să asculte un bun
muzică și să înveți să cânți la vioară, nu pentru a crește din el un muzician remarcabil. El este predat o limbă străină nu pentru a
aduce un lingvist strălucit, și nici măcar pentru

pentru a-l pregăti pentru o grădiniță și școală elementară „bună” . Principalul lucru este să-i dezvolte în copil potențialitățile sale nemărginite, astfel încât să fie mai multă bucurie în viața lui.
si in lume.

Însăși subdezvoltarea puiului de om vorbește despre potențialul său uriaș

oportunități

Consider că dezvoltarea timpurie este asociată cu potențialul mare al nou-născutului. Desigur, dar cel născut este absolut neajutorat, dar tocmai pentru că este atât de neajutorat, atât de mare sunt ai lui posibilități potențiale.

Copilul uman se naște mult mai puțin dezvoltat decât puii de animale: nu poate decât să țipe și să sugă lapte. Și puii de animale, cum ar fi câini, maimuțe sau cai,

capabil să se târască, să se agațe sau chiar să se ridice imediat vad și du-te.

Zoologii spun că rebe nou-născut Piciorul este cu 10-11 luni în spatele puiului de animal nou-născut , iar unul dintre motivele pentru aceasta este postura umană atunci când merge. A costat un bărbat să ia o poziție verticală, iar fătul nu a mai putut fi în pântec până la dezvoltarea sa deplină și, prin urmare, copilul se naște încă complet neajutorat. El trebuie să învețe

ai grija de corpul tau dupa nastere.

În același mod, învață să-și folosească creierul. Și dacă creierul oricărui pui de animal este practic format până la momentul nașterii, atunci creierul unui nou-născut este ca o foaie goală de hârtie. Ceea ce este scris pe această foaie va determina cât de dotat va deveni copilul.

Structurile creierului se formează până la vârsta de trei ani

Creierul uman, spun ei, are un exemplu - dar 1,4 miliarde de celule, dar la un nou-născut, majoritatea dintre ele nu sunt încă implicate.

Comparația celulelor creierului neonatal a unei persoane date și adulte arată că în timpul dezvoltării creierului, între celulele sale se formează punți-excrescențe speciale . Celulele creierului, parcă, își întind mâinile una către alta , astfel încât, ținându-se strâns unele de altele, răspund la informațiile din exterior, pe care le primesc prin simțuri. Acest proces este foarte asemănător cu modul în care funcționează tranzistorii într-un computer electronic . Fiecare tranzistor individual nu poate funcționa singur, doar conectat într-un singur sistem, funcționează ca un computer.

Perioada în care conexiunile dintre celule se formează cel mai activ este perioada de la nașterea unui copil până la trei ani. Aproximativ 70-80% dintre astfel de compuși sunt nucleați în acest moment. Și pe măsură ce cresc, cresc

capacitățile creierului. Deja în primele șase luni de la naștere, creierul atinge 50 la sută din potențialul său adult, iar la trei ani - 80 la sută. Desigur, asta nu înseamnă că creierul copilului încetează să se dezvolte după vârsta de trei ani. Până la vârsta de trei ani

partea posterioară a creierului se maturizează în principal, iar până la vârsta de patru ani, acest proces complex include acea parte a acestuia numită „lobi frontali”. Capacitatea fundamentală a creierului de a primi un semnal din exterior, de a-și crea imaginea și de a-și aminti este baza, computerul pe care se bazează toată dezvoltarea intelectuală ulterioară a copilului. Astfel de abilități mature precum gândirea, nevoile, creativitatea, sentimentele se dezvoltă după trei ani, dar folosesc baza formată de această vârstă. Astfel, dacă în primii trei ani nu s-a format o bază solidă, este inutil să înveți cum să o folosești. Este ca și cum ai încerca să obții rezultate bune muncind din greu.

computer de acasă.

Timiditatea copilului în prezența străinilor este o dovadă a dezvoltării capacității de a recunoaște tipare

Aș dori să explic utilizarea specială a cuvântului „imagine” în cartea mea. Cuvântul „imagine” este cel mai des folosit în sensul „schemă”, „dispozitiv de probă”, „model”. Îmi propun să folosim acest cuvânt într-un sens mai larg, dar special, pentru a

înseamnă procesul de gândire prin care creierul copilului recunoaște și percepe informații. Acolo unde o persoană adultă înțelege informații, folosind în principal capacitatea de a gândi logic, copilul folosește intuiția, capacitatea sa unică de a crea o imagine instantanee: modul de gândire al unui adult nu este disponibil pentru copil și va ajunge la

mu mai

târziu. Cea mai clară dovadă a acestei activități cognitive timpurii este capacitatea sugarului de a distinge fețele umane. Îmi amintesc în special de un copil pe care l-am văzut într-un spital de copii. Se spunea că este capabil să distingă

50 de persoane în vârstă de când avea puțin peste un an. Mai mult, nu numai că le-a recunoscut,

dar și-a dat fiecăruia porecla lui. „50 de oameni” - o cifră, poate nu foarte impresionant, dar chiar și pentru un adult este dificil să-și amintească 50 de chipuri diferite într-un an. Încerca aceia notează mai precis trăsăturile faciale ale tuturor bulgări și vezi dacă poți distinge unul fata de la alta analitic.

Abilitățile cognitive ale copilului devin evidente în aproximativ șase luni, când apare timiditatea. Capul lui mic

poate distinge deja fețe cunoscute, de exemplu mai mama sau tata, de la străini și el clar că da să-l înțeleg.

Educația modernă face greșeala de a schimba perioada de „setricitate” și perioada „totul este posibil”

Chiar și în prezent, mulți psihologi și educatori, în special cei care sunt considerați „progresiști”, consideră greșit să predea în mod conștient un copil mic. Ei cred că excesul de informații afectează negativ sistemul nervos al copilului și este mai firesc să-l lași singur și să-i permită să facă tot ce vrea. Unii sunt chiar convinși că la această vârstă copilul este egoist și face totul numai

pentru placerea ta. Prin urmare, părinții

din întreaga lume, sub influența unor astfel de idei, urmează în mod conștient principiul „rămâne

fii în pace.”

Și aceiași părinți, când copiii lor merg la grădiniță sau la școală, refuză imediat

de la acest principiu și devin brusc stricti, încercând să -și educe și să- și învețe copiii ceva . Fără niciun motiv aparent, mamele „afectuoase” se întorc

agitare în „grozitor”.

Între timp, din cele de mai sus este clar că totul ar trebui să fie invers. În primii ani de viață ai unui copil este necesar să fii alături de el și să construiești el, și afectuos, și când începe să se dezvolte el însuși, trebuie să înveți treptat să-i respecti voința, „eu-ul”. Mai precis, parental influența trebuie să înceteze înainte de grădiniță. Neintervenția la o vârstă fragedă și apoi presiunea asupra copilului la o vârstă mai târzie nu poate decât să-i distrugă talentul și să provoace rezistență.

2. Ce poate face un copil mic

Conceptele pentru adulți de „dificil” și „ușor” nu sunt potrivite pentru copii

Noi, adulții, ne permitem să spunem
de exemplu, că această carte este prea dificilă pentru un copil sau că un copil nu poate aprecia muzica clasică. Dar pe ce bază tragem astfel de concluzii? Pentru un copil care nu are idei clare, bine stabilite despre ceea ce este „dificil” sau „ușor ” - engleză sau japoneză, muzică

Bach sau cântece pentru copii, monoton, monoton

muzica sau armonia sunetelor, totul trebuie sa inceapa toate în același timp, totul este la fel de nou pentru el. Inferența extrasă

din simțuri nu depinde de cunoaștere, dimpotrivă, cunoașterea poate deveni un obstacol în calea simțurilor. Probabil, mulți, uitându-se la faimosul tablou, și-au spus: „Este frumoasă!” - deși de fapt nu te va atinge deloc

la, valoarea lui pentru tine este doar in numele artistului si in pretul lui. Arebenok, dimpotrivă, este întotdeauna sincer. Orice subiect sau ocupație absoarbe complet
atentia lui, daca este interesat.

Este mai ușor pentru un copil să-și amintească „porumbel”, decât „nouă”

Îmi amintesc un caz când nepotul meu de doi ani, pe care nu-l mai văzusem de multă vreme, a fost oaspetele meu. S-a uitat pe fereastră, mi-a arătat semnalizarea neo-nouă și a spus cu mândrie: „Acesta este Hitachi și acesta este Toshiba”. Încercând să-mi ascund încântarea, am decis că nepotul meu de doi ani putea să citească deja caracterele chinezești pentru „Hitachi” și „Toshi ba”. Am întrebat-o pe mama sa când a învățat alfabetul chinezesc și s-a dovedit că nu a citit Hitachi și Toshiba în chineză, ci pur și simplu a memorat mărcile comerciale ca imagini și le-a distins în acest fel. Toată lumea râdea de mine de parcă aș fi un „bunic prost și iubitor”, dar sunt sigur că asta se întâmplă

mulți. Am

primit recent o scrisoare de la o mamă de 28 de ani din Fujisawa, care citise o serie săptămânală a articolelor mele despre dezvoltarea timpurie. Am aflat din scrisoarea ei că fiul ei cel mare, în vârstă de 2,5 ani, a început să memoreze mărci de mașini când avea vreo doi ani. În câteva luni el

putea numi cu ușurință aproximativ 40 de mașini și japonezi
ceruri și mărci străine, uneori chiar putea
numiți marca mașinii care se afla sub capac. Și puțin mai devreme, probabil sub influența programului TV Expo-70, a început să memoreze steagurile diferitelor țări și acum a putut recunoaște și denumi corect steagurile a 30 de țări, inclusiv steagul Mongoliei, Panama, Liban - steaguri pe care chiar și un adult își amintește cu dificultate. Acest exemplu sugerează că copiii au o calitate care

care a lipsit de multă vreme la adul i.

Copilul este înzestrat cu o capacitate remarcabilă de a recunoaște obiectele după imagini, ceea ce nu are nicio legătură cu analiza, pe care copilul o va învăța mult mai târziu. Un exemplu excelent al acestei ipoteze este capacitatea unui copil de a recunoaște chipul mamei sale. Mulți bebeluși încep să plângă când sunt duși

mâinile străinilor și se calmează și zâmbesc în brațele mamei lor.

Ca experiment, domnul Isao Ishii a predat scrierea chineză la Asociația noastră de dezvoltare timpurie. Copiii de trei ani au memorat cu ușurință caractere chinezești complexe precum „porumbelul" sau „girafa". Faptul este că pentru un copil care memorează fără efort chiar și cele mai mici modificări ale expresiei faciale , caracterele chinezești dificile nu reprezintă o problemă. Spre deosebire de cuvintele abstracte precum „nouă", el poate reține cu ușurință cuvintele

adică obiecte concrete, cum ar fi „vii-

raf”, „raton”, „vulpe”, oricât de dificile ar fi. Prin urmare, nu este de mirare că un copil poate bate un adult la cărți. În cazul în care un
Dacă un adult trebuie să memoreze în mod conștient un loc, un număr și o imagine, atunci copilul are o memorie figurativă minunată.

Este mai ușor pentru un copil să înțeleagă algebra decât aritmetica

Una dintre ideile fundamentale ale matematicii este teoria seriilor. Pentru un adult care a studiat mai întâi conceptul de număr, apoi geometria și algebra, este destul de greu de înțeles. Iar pentru copil logica teoriei teoria seriei sau multimilor este ușor de înțeles.

Doamna Risheni Felix, o autoritate recunoscută în predarea matematicii, susține că un copil poate fi predat matematică în orice moment .
vârstă.

„Serii" sau „seturile" sunt pur și simplu colecții de lucruri cu calități comune. Copil
ajunge să-i cunoască când începe să joace cu blocuri. Le ia unul câte unul, distingându-le după formă: pătrate, triunghiulare și așa mai departe. Deja la această vârstă, el înțelege bine că fiecare cub este un element al unui „rând" și că o grămadă de cuburi este un rând, iar triunghiuri altul. O idee atât de simplă că obiectele pot fi sortate
grupate după anumite caracteristici este principiul principal că

stă la baza teoriei seriilor. Pentru copil este evident că înțelege simplul și logicul Teoria mulțimilor este mai ușoară decât logica complexă și complicată a aritmeticii. Deci, sunt convins că noțiunea tradițională că aritmetica este ușoară și algebra este grea este o altă concepție greșită a adulților despre abilitățile copiilor. Creierul unui copil poate percepe cu ușurință

logica teoriei mulțimilor, care este începutul înțelegerii elementelor de bază ale algebrei. Iată un exemplu de problemă aritmetică: „În grădina zoologică sunt doar 8 animale, țestoase și macarale. Au 20 de picioare. Câte țestoase și macarale trăiesc în grădina zoologică ? Să rezolvăm mai întâi această problemă algebric. Să notăm numărul de macarale cu x și numărul de țestoase cu y, apoi x+y=8 și 2x+4y=20. Considerăm x+2y=10, adică x=8 y=10 2y; deci y=2. S-au dovedit 2 cranii chi și 6 macarale. Și acum să rezolvăm această problemă cu aritmetica „țestoaselor" și „macaralelor". Dacă se presupune

trăiesc că toate animalele sunt țestoase, se dovedește că au 32 de picioare. Dar, conform problemei, se dau 20, ceea ce înseamnă 12 picioare în plus. Sunt redundante pentru că am presupus că toate animalele sunt țestoase cu 4 picioare, dar de fapt unele dintre ele sunt macarale cu 2 picioare. Prin urmare , cele 12 picioare suplimentare reprezintă numărul de macarale înmulțit cu diferența dintre numărul de picioare ale ambelor animale; 12 împărțit la 2 este 6, adică 6 macarale,

iar dacă scădeți din 8, numărul total de animale, 6, numărul de macarale, obțineți numărul de țestoase. De ce să rezolvăm această problemă cu o aritmetică atât de complexă de „țestoasă”, când avem o modalitate logică și directă de a obține răspunsul prin înlocuirea numerelor necunoscute cu x și y? Deși soluția algebrică este dificil de stăpânit imediat, o explicație logică a algebrei este mult mai ușor de înțeles decât pare la prima vedere.

decizie ușoară ilogică.

Chiar și un copil de cinci luni

copilul poate

apreciez Bach

La una dintre întreprinderile companiei Sony a fost organizată o grădiniță . Au făcut un studiu pentru a afla ce fel de muzică le place copiilor. Rezultatele au fost neașteptate. Cea mai incitantă muzică pentru copii a fost simfonia a 5-a a lui Beethoven ! Cântece populare care
difuzat de dimineața până seara la televizor, a ocupat locul 2, iar pe ultimul loc au fost cântecele pentru copii. Am fost foarte interesat de acestea
rezultate.

Bebelușii au găsit cel mai interesant clasic
muzică pe care noi adulții o păstrăm adesea la distanță de ei. Sunt copiii înzestrați încă de la naștere cu gustul muzical necesar pentru a aprecia o simfonie complexă? Potrivit doctorului Shinichi Suzuki,

copiilor deja de cinci luni le place concertul Vivaldi. Și asta îmi amintește de o poveste. Tinerii părinți, mari iubitori de
muzică clasică, și-au dăruit nou-născutul

copilul să asculte suita a 2-a de Bach timp de câteva ore în fiecare zi. Trei luni mai târziu, a început să se miște vioi în ritmul muzicii. Când ritmul a accelerat, mișcările lui au devenit mai sacadate și mai active. Când muzica s-a terminat , el și-a exprimat nemulțumirea. Adesea când

lysh s-a supărat sau a plâns, părinții lui au dat drumul la această muzică și s-a calmat imediat. Și într-o zi, când au pornit jazz, copilul doar o dată

suspină.

Abilitatea de a percepe forme muzicale complexe este un miracol. Sunt convins că eu
unii japonezi nu percep clasa occidentală
muzica clasică pur i simplu pentru că în copilărie ei
nu am auzit decât cântece pentru copii și muzică națională.

în vârstă de șase luni

copilul poate chiar să înoate

Mulți adulți nu știu să înoate (înoată, după cum se spune, „ca un topor”). Prin urmare, s-ar putea să fii surprins să afli că un copil mic poate fi învățat să înoate. Un copil care nu a început încă să meargă încearcă să stea pe apă în același mod în care încearcă să se târască pe pământ. Și important nu este că un copil mic poate să înoate, ci că înoată pentru că este copil.
Acum câțiva ani am citit un articol în ziar că un belgian pe nume de Benesale a deschis o școală de înot pentru sugari. El credea
că un copil de trei luni poate fi învățat să se întindă pe spate în piscină, iar până la nouă

luni pentru a respira corect în apă. În august
1965, Rize Dim, președintele Conferinței Internaționale a Femeii Sportive, desfășurată la Tokyo, a vorbit despre predarea înotului copiilor sub un an, ceea ce a devenit o mare senzație.
Doamna Dim a scufundat pentru prima dată un copil de cinci luni într-o piscină cu febră .

apă la 32°C, iar după trei luni putea deja să înoate acolo aproximativ 6 minute. Puștiul și-a stabilit chiar și recordul figurativ - 8 minute și 46 de secunde a putut
se înghesuie pe apă.

La o conferință de presă, doamna Deem a spus: „Un copil știe să plutească pe apă mult mai bine decât să stea pe uscat. Tu primul
ține-l în apă până când el
se va obișnui și nu va începe să plutească pe apă în sine.

Scufundându-se în apă, își ține respirația
și închide ochii până când plutește la suprafață. Așa învață să înoate, lucrând cu mâinile și picioarele. Doamna Dim a asigurat de multe ori că

toate abilitățile și talentele umane pot fi

începe să se dezvolte chiar înainte de an.

Faptul că un bebeluș poate înota este doar un fapt care confirmă posibilitățile nelimitate ale unui copil. Copilul care face

tu pasi, poti in acelasi timp sa inveti sa patina cu role. Mersul, înotul, alunecarea - toate acestea copilul le stăpânește fără efort, dacă

îndrumați-l și încurajați-l în mod corespunzător.

Desigur, astfel de experimente nu sunt efectuate pentru a învăța copilul să înoate sau să cânte la vioară. Înotul este doar o modalitate de a dezvolta abilitățile unui copil: îmbunătățește somnul, promovează pofta de mâncare, accentuează reflexele și întărește mușchii. Ei spun: „Forjați jeleu

atâta timp cât este cald.”

Cu alte cuvinte, este prea târziu pentru a falsifica
Lezo dacă metalul s-a întărit deja.

Creierul unui copil poate găzdui o cantitate nelimitată de informații.

„Frate și soră, genii lingvistice care înțeleg engleza, spaniolă, italiană, germană și franceză: cinci limbi, plus limba tatălui lor „agresiv”. Mulți japonezi își vor aminti cu siguranță mesajul senzațional.

o declarație apărută în ziar la rubrica „Tatăl agresiv”. Articolul spunea despre domnul Masao Kagata, care și-a părăsit cariera de profesor și, declarându-se gospodar, și-a dedicat viața în întregime creșterii copiilor.

Fiul său avea atunci doi ani și jumătate, iar fiica lui trei luni. Copiii erau încă foarte mici, iar tatăl-educator „agresiv” a fost supus unor critici severe. Au fost ridicate îngrijorări că o cantitate mare de cunoștințe va afecta sistemul nervos al copiilor. Este ușor de înțeles că această critică a fost neîntemeiată privind prospera și prospera familie Kagata. Și nu merită

să judece dacă tatăl face ceea ce trebuie sau nu,

și-a abandonat slujba și s-a dedicat în întregime creșterii copiilor.

Este important ca metoda de predare folosită de domnul Kagata să demonstreze capacitățile intelectuale ale copiilor mici. Iată ce a spus el: „Am început să le predau engleză conversațională, italiană, germană, franceză... aproape în același timp. La radio, lecțiile de franceză sunt adesea explicate în engleză. Prin urmare, am decis că, dacă predați mai multe limbi deodată, puteți combina metodologia de predare împreună . Tocmai în acest moment copiii mei învățau să se joace
la pian, iar notele pe care le cântau aveau explicații în italiană și traduceri în engleză, germană și franceză. Dacă nu înțelegeau explicațiile, nu știau să joace. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am început să le predau limbi străine. Am fost întrebat adesea, nu
au scăpat copiii învățând cinci limbi în același timp. Cred că nu: le-au folosit corect. Am studiat limbi străine doar la radio. Aceste transmisii sunt conduse de cranici foarte prietenoși. Exercițiile de pronunție se repetă metodic și pentru o lungă perioadă de timp. Și atunci când
copiii încep să vorbească singuri, pronunță totul corect” („Early Development”, mai 1970). Deci, putem presupune că capacitatea de a absorbi informații este mult mai mare în creierul copilului decât la adult. Nu vă fie teamă să-l „suprahraniți” sau să-l supraexcitați: creierul copiilor , ca un burete, absoarbe rapid cunoștințele, dar când

Da, simte că este plin, se oprește și încetează să mai perceapă informații noi. Preocuparea noastră nu ar trebui să fie că îi dăm copilului prea multe informații, ci că de multe ori sunt prea puține pentru a-l dezvolta pe deplin.

Copilul își amintește doar ceea ce îl interesează

Până acum, am descris capacitatea minunată a creierului copilului de a absorbi informații. Desigur, creierul unui copil în acest stadiu de dezvoltare este ca o mamă
cauciuc, care înghite mecanic tot ce este lansat în el, nu este încă capabil să selecteze informațiile și să le înțeleagă. Dar în curând vine momentul, copilul dobândește capacitatea de a lua decizii independente , adică se
dezvoltă zona creierului care este capabilă să folosească aparatul intelectual format . Se crede că acest lucru se întâmplă în jurul vârstei de trei ani. Și tocmai exact

În acest moment, se pune întrebarea cum și cu ce să intereseze copilul. Copilul își amintește cu nerăbdare ce îl interesează. Alte abilități încep să se dezvolte - poate deja ce vrea

a crea, a face; sunt importante pentru dezvoltarea intelectului și formarea caracterului. Le-ați citit povești și basme copiilor voștri, da

dar dacă încă înțeleg puțin în ceea ce citesc,

nom. Copilul tău le ascultă de multe ori și
trece, iar dacă citești cu neatenție, atunci observă instantaneu erori. Iubito amintește-ți
găsește foarte precis poveștile și basmele pentru copii, dar această acuratețe se bazează mai degrabă pe pas asociativ
rid decât pe înțelegere.

Apoi copilul devine interesat de orice poveste și vrea să o citească el însuși. Și deși nu știe alfabetul, se potrivește cu mustața

a auzit o poveste cu imagini într-o carte și „citește ” cartea, urmărind cu atenție scrisorile pe care încă nu le poate citi. Chiar în această perioadă, copilul începe să întrebe în mod persistent sensul diferitelor litere. Iar faptul că este atât de persistent este o dovadă a măreţului său

pasiune pentru cunoaștere.

Nu este greu pentru un copil sub trei ani să învețe ceea ce îl interesează și nu ar trebui să fii
odihnește cantitatea de energie și efort cheltuită
în care.

Multte abilități nu pot fi dobândite dacă nu sunt învățate în copilărie.

La serviciu, de multe ori trebuie să vorbesc engleza. Dar sunt mereu îngrijorat de greșelile mele de pronunție și intonație. Nu este că cel care mă ascultă nu-mi înțelege „japoneza-engleză" – ei o înțeleg. Dar ino

când pe chipul lui apare o expresie de confuzie și îmi cere să repet ceva. Apoi scriu cuvântul ca să mă înțeleagă. Dar băiatul vecinului - are un an și două luni - pronunță foarte corect cuvintele englezești . Mulți

japonezi le este greu să pronunțe sunetele [r] și [l], dar el reușește. Acest lucru se datorează probabil pentru că am început să învăț engleza în liceu, iar acest băiat a învățat să vorbească engleza în același timp în care învăța japoneză. Prima sa expunere la o a doua limbă a început cu ascultarea benzilor în engleză , iar apoi a început să vorbească engleză cu o americancă, învățând una câte una o limbă străină.

temporar cu al meu.

Această comparație sugerează că atunci când în minte se formează un eșantion din limba maternă, este deja dificil să se perceapă mostre din limba altcuiva. Cu toate acestea, așa cum am explicat deja, creierul unui copil de până la trei ani este capabil stăpânesc sistemul de gândire nu numai la limba lor nativă japoneză, ci și la orice alta, cu
decât acest proces poate, așa cum am spus deja, să se desfășoare simultan. Prin urmare, copiii la această vârstă pot vorbi cu ușurință orice limbă ca și cum ar fi limba lor maternă. Dacă sări peste această perioadă , îți va fi mult mai dificil să-ți înveți copilul ceea ce învață atât de ușor în copilărie.

O limbă străină nu este singura materie care poate fi stăpânită într-un stadiu incipient al dezvoltării copilului.

O ureche pentru muzică, abilitățile fizice (coordonarea mișcărilor și simțul echilibrului) se formează tocmai la această vârstă. În jurul acestui lucru

În același timp, se dezvoltă și baza reproducerii estetice.

acceptarea este un răspuns senzorial.

În fiecare an, la începutul vacanței de vară, părinții din diferite țări își aduc copiii la ora de vioară a Dr. Suzuki. Nu este nevoie să explic

că niciunul dintre ei nu știa un cuvânt de japoneză.

Cei mici încep să vorbească primii. Apoi copii din clasele mici și mijlocii. Cei mai deznădăjduiți sunt părinții lor.

Și dacă mulți copii vorbesc deja japoneză perfect într-o lună, atunci părinții trebuie să o facă

de ani, ei trebuie să folosească serviciile copiilor ca interpreți.

Este posibil să se dezvolte auzul la un copil cu deficiențe de auz

Până acum m-am ocupat de potențialitățile latente ale copilului normal și de importanța învățării timpurii pentru dezvoltarea acestor capacități. Cu toate acestea, din păcate, în lume există mulți copii cu dizabilități fizice: pacienți cu poliomielită, retardați mintal, surzi, muți. Dezvoltarea timpurie nu ar trebui să le ocolească, dimpotrivă

gura, tocmai din cauza situației lor dificile este necesar să se determine deficiența lor cât mai devreme posibil , astfel încât cu ajutorul tehnicii timpurii
pentru a compensa aceste neajunsuri, în măsura în care
este posibil.

Aș vrea să vă spun o poveste pe care am citit-o recent în ziar: povestea unui copil care s-a născut surd, dar care ulterior a putut participa fără dificultate la conversație datorită eforturilor mari ale părinților săi. Atsuto, acum în vârstă de șase ani, sa născut doar simbolul sănătății. Avea un an când părinții lui au observat de la abatere, s-au întrebat dacă totul este în regulă

un copil cu auz, dar nu și-a făcut încă griji, crezând că copilul lor este unul dintre cei care încep să vorbească târziu. Dar când Atsuto nu vorbea și
la un an jumate l-au dus la doctor. Părinții au apelat la dr.

Matsuzawa, specialist în tratamentul și educația sugarilor cu deficiențe de auz, pentru ajutor. El a început prin a-l învăța pe copil să-și recunoască propriul nume după ureche. Apoi copilul a început să învețe alte cuvinte. De

Treptat, doctorul a combinat cuvintele cu semnificații, dezvoltând în ea urmele auzului care mai rămân . Dr. Matsuzawa crede că, în primii ani ai unui copil surd, este într-adevăr posibil să „înveți
citește" pentru a auzi.

El scrie: „Numai o mamă poate detecta rapid că ceva este în neregulă cu copilul ei. La o săptămână după naștere, nou-născutul reacționează la un sunet sau zgomot puternic. După câteva luni, bebelușul va recunoaște vocea mamei sale, iar după patru luni, numele lui. Dacă copilul nu răspunde la zgomote puternice sau nu răspunde când

este chemat pe nume, se poate presupune că are ceva în neregulă cu auzul. Până la vârsta de aproximativ trei ani, un copil va recunoaște multe dintre cuvintele pe care le folosesc adulții în viața de zi cu zi,
prin urmare, acești primi ani sunt cei mai potriviți pentru a preda diferite cuvinte unui copil din
hovy abateri.

Mai presus de toate, este necesar să se evite izolarea copilului de sunete, deoarece se presupune că nu le aude oricum. Nu este adevărat că nici măcar complet surd

copilul nu poate auzi nimic. Dacă copilul ascultă în mod constant sunete, el își va dezvolta capacitatea de a auzi.

Astfel, eforturile și educația părinților pot dezvolta capacitatea copilului de a auzi, da

dacă s-a născut cu dizabilită i grave

auz.

Partea 2

Influență

experiență timpurie

Principalul lucru este mediul înconjurător nu gene

În capitolul precedent am vorbit despre facultățile adormite ale copilului mic. Și dacă un copac crește dintr-un boboc sau o floare frumoasă dintr-un boboc,
depinde de condițiile pe care le creați pentru aceasta și de cum veți avea grijă de taxele dvs. În opinia mea, educația și mediul înconjurător joacă un rol mai mare în dezvoltarea copilului decât în
consecin ă.

În Japonia, au fost efectuate o serie de experimente cu gemeni, care au fost crescuți în familii diferite de la naștere . Studiile au arătat că chiar și gemenii, dacă cresc în condiții diferite și sunt crescuți de oameni diferiți, o vor face

sunt foarte diferiți unul de celălalt atât ca caracter cât și ca abilități.

Întrebarea este ce fel de educație și mediu vor dezvolta cel mai bine abilitățile potențiale ale copilului. Răspunsul sunt rezultatele
ob inute de oamenii de tiin ă care au efectuat o varietate de studii în diverse situa ii

si diverse metode. În plus, nu există
Au fost multe exemple de părinți care au fost nemulțumiți de educația școlară și au încercat să-și educe singuri copiii. În plus, există rezultate ale experimentelor efectuate pe câini și maimuțe, iar aceste rezultate vorbesc și de la sine. Acum aș dori să discut despre unele dintre aceste exp

exemple.

Un copil născut dintr-un tată om de știință nu este neapărat

deveni un om de știință

Aud adesea mame spunând: „ Fiul meu trebuie să fi mers după tatăl său, nu are deloc ureche muzicală” sau „Soțul meu este scriitor, așa că copilul nostru scrie compoziții bune”. Desigur, așa cum spune proverbul, „Un măr nu cade departe de un măr” sau, așa cum se spune în Japonia, „Un trandafir nu crește dintr-o ceapă”. Într-adevăr, există momente când fiul lui a

cineva devine om de știință, iar fiul unui negustor devine negustor . Dar aceste cazuri nu înseamnă, totuși, că aceste calități profesionale au fost transmise copiilor cu gene. Din momentul în care s-au născut, cu siguranță au fost crescuți într-un mediu care
i-a inspirat să continue lucrarea părin ilor. Mediul creat de parinti devine mediul copilului. Ea își dezvoltă abilitățile pentru profesia tatălui, stârnind interesul pentru această profesie.

Dacă originea ar fi factorul determinant în formarea abilităților, atunci

da, copiii ar moșteni profesiile părinților lor generație după generație . Dar viața este mult mai interesantă și nu este neobișnuit ca copilul unui om de știință să o facă devine violonist, iar medic - scriitor.

Trebuie doar să te uiți la oamenii cu care locuiești lângă pentru a vedea că copilul părinților talentați nu este neapărat talentat. Lumea îl numește cu dispreț pe copil „nedemn de tatăl său”, deși se poate spune că copilul nu este responsabil pentru ceea ce a devenit, întrucât mediul copilăriei lui l-a făcut „nedemn

nym".

Dimpotrivă, un copil născut din lenevie ka și bețivii, pot deveni un inginer excelent rom sau artist.

Este datorită mediului și prin experiență, copiii care sunt atât de identici la naștere cresc cu abilități și caracteristici diferite.
rakter. Cu alte

cuvinte, profesia și abilitățile părinților nu influențează direct formarea abilităților și caracterului copilului . Se poate spune doar că motivul pentru care

fiul de medic devine medic, prin aceea că este crescut într-o atmosferă de mirosuri medicinale, oameni în haine albe și pacienți.

Astăzi copilul va fi complet diferit de ieri

Nu suntem întotdeauna până la cel mai mic detaliu pentru marcăm cum cresc copiii noștri, pentru că îi vedem în fiecare zi. Dar se dezvoltă mult mai repede decât credem. Profesorul Jean Piaget, un psiholog de dezvoltare elvețian de renume mondial , a creat teoria fazelor de creștere observând dezvoltarea celor trei copii ai săi. Și cu cât îi citesc mai mult cărțile, cu atât simt mai mult importanța educației și a mediului potrivit în fiecare etapă de dezvoltare. Conform observațiilor lui Piaget, un nou-născut suge tot ce îi intră în gură, dar deja la 20 de zile după naștere, va bea doar lapte și va începe să-l ceară în mod persistent. După trei luni, copilul își dezvoltă dorința de a întinde mâna și de a atinge ceva, cum ar fi o păpușă de cârpă atârnată peste pătuț, și face acest lucru cu mare plăcere. Și la vârsta de un an și jumătate, același copil va ghici că dacă nu poți ajunge la cel dorit cu mâna, atunci îl poți obține.

băț. După doi ani, încearcă deja să relaționeze cuvintele cu sensuri abstracte, deși adesea le înțelege în felul său. De exemplu, el asociază cuvântul „om” doar cu tatăl său, sau „ploaie” cu curățarea străzilor cu o mașină de udat.

Copilul se dezvoltă într-un ritm uimitor atât fizic, cât și psihic. Prin urmare, este atât de important ca dezvoltarea sa să fie stimulată corespunzător în fiecare etapă. Pentru a realiza acest lucru, părinții trebuie să observe cu mare atenție ce și când are nevoie copilul, ce este interesant pentru el, deoarece părinții sunt cei mai apropiați de el. La fel de important ca și alegerea momentului potrivit pentru a studia

limbă străină, așa că există și în mod corespunzător ora curentă pentru fiecare etapă timp timpuriu bobine.

De exemplu, pentru a învăța un copil să călărească roluri kah după ce a învățat să meargă este extrem de dificil și cam în același timp când el învață să meargă, poți și în câteva luni se va dovedi a fi un excelent patinator artistic. Psihologul american McGraw a efectuat un experiment cu doi gemeni. Ea i-a învățat să patineze când unul avea 11 ani, iar celălalt 22 de luni. Rezultatele au fost semnificativ diferite: copilul care a fost predat mai devreme s-a descurcat mult mai bine. Până astăzi, le facem viața dificilă copiilor.

prefăcându-ne că este prea devreme pentru a le insufla anumite abilități și astfel ratam „cel mai bun timp”.

„O muscă în unguent poate strica un butoi de miere” este se aplica si copiilor

Pentru a explica ce vreau să spun, permiteți-mi să vă spun o poveste. Tânărul a fost trimis să lucreze în străinătate, în timp ce soția sa a plecat să locuiască cu părinții ei în Tohoku cu fetița lor nou-născută. Bunicul și bunica și-au adorat nepoata, s-au jucat mult și au vorbit cu ea. Un an mai târziu, după ce a terminat de la, tânărul s-a întors, iar el, soția și copilul lui s-au stabilit din nou la Tokyo. Pe vremea aceea fata lor era încă prea mică pentru a vorbi. Dar când a vorbit, au venit părinții ei

în confuzie: toate cuvintele pe care le-a rostit fiica lor erau în dialectul Tohoku. A fost
foarte ciudat, pentru că toți membrii familiei vorbeau japoneză comună și numai
ko fiica - în dialect.

Chiar și câțiva ani mai târziu, când fata a mers la școală, tot nu a putut scăpa de accentul lui Tohoku. S-a dovedit că chiar înainte de copil

a început să vorbească, acest dialect s-a răspândit peste tot

canalele creierului său. Și când semnele s-au format deja , este extrem de dificil să le ștergi pentru a le face începe să construiești altele

noi. „O muscă în unguent” în copilăria timpurie înseamnă că influența exercitată asupra copilului în vârsta, lasă o impresie de neșters pe viață. Părinții sunt cei care ar trebui să aibă grijă ca această influență să fie bună.

salutar.

O cameră lipsită de stimulente este dăunătoare copilului

Imaginați-vă o cameră goală cu alb pur
tavan și pereți, complet izolați de zgomotul extern. Orice mama poate
să creadă că acestea sunt condi ii ideale pentru nou-născutul ei. De
fapt, o astfel de cameră, lipsită de toate atributele, nu este doar inutilă,

dar si foarte nociv pentru bebelus.

Experimentele efectuate de profesorul Bruner în America au arătat că gradul de influență externă a mediului în care se află un copil mic are un efect vizibil asupra dezvoltării intelectului copilului. El a demonstrat acest lucru prin următoarele studii. Mai întâi a împărțit un grup de nou-născuți în două părți,

punându-i pe unii în condiții, complet lipsiți
alți stimulenți, și alții într-o cameră cu tapet viu colorat, un tavan colorat, pături colorate, unde medicii și asistentele puteau fi văzuți lucrând prin fereastră. Chiar am jucat aici.

muzică.

Ambele grupuri au fost crescute în condiții diferite timp de câteva luni, după care au fost

ny teste pentru a determina dezvoltarea intelectuală. Fiecare copil a fost prezentat cu un obiect strălucitor, iar timpul necesar pentru a ajunge la acest obiect a fost determinat de nivelul său de dezvoltare. Rezultatele au arătat diferențe clare: IQ-ul copiilor care se aflau într-o cameră goală, goală era cu trei luni în urma celui al copiilor din

camere cu un mediu stimulant.

Acesta este un decalaj de trei luni exact în acest sens stadiul este foarte important, deoarece se crede că dezvoltarea mentală a unui copil de la naștere

până la trei ani în ceea ce privește capacitățile sale este similar cu dezvoltarea de la patru la șaptesprezece ani. Și ho În timp ce oamenii de știință cred că o astfel de întârziere poate fi depășită foarte curând dacă copilul este educat corespunzător, totuși, acest lucru va necesita efort și presiune asupra unui copil mic. Experimente similare au fost efectuate nu numai de profesorul Bruner, ci și de mulți alți psihologi. Arată clar rezultate

dacă prezen a sau absen a influen elor externe afectează grav dezvoltarea abilită ilor. De asemenea, au fost studiate în detaliu multe tipuri de stimulare

care au cea mai mare influență asupra dezvoltării intelectului . Au fost încercate multe tehnici: un leagăn balansoar, ciucuri, volanuri strălucitoare, bile strălucitoare, tapet colorat etc.

Profesorul White, psiholog la Universitatea Harvard, care efectuează cercetări de dezvoltare timpurie, consideră că este dovedit că, dacă se creează o varietate de condiții pentru creșterea unui copil de la naștere , atunci acest lucru are un efect semnificativ în formarea inteligenței.

Cele mai neașteptate lucruri afectează copilul

Carl Friedrich Gauss, unul dintre cei mai mari matematicieni ai secolului al XIX-lea, a descoperit formula pentru suma seriilor aritmetice când avea doar opt ani. Tatăl lui Gauss nu s-a distins prin bursă. Era un simplu zidar, repara pereții, gardurile, șemineele și își ducea adesea fiul cu el la muncă. Gauss i-a dat cărămizi tatălui său și le-a numărat. Aparent, abilitățile matematice ale lui Gauss s-au format sub influența acestui obicei la o vârstă fragedă .

copilărie.

Copilăria este o perioadă extrem de sensibilă din viața unei persoane. Ceea ce părinților pare lipsit de importanță și fără sens, copilul poate percepe cu atâta sensibilitate și forță încât această experiență poate deveni baza întregii sale vieți viitoare.

Un copil poate citi o cu totul altă poveste din imaginile dintr-o carte decât cea pe care o citește un adult.

Diferența de percepție și reacție dintre un copil și un adult devine vizibilă atunci când sunt împreună.
ste începe să citească o carte cu imagini sau un basm. Madame Montessori, marele pionier italian al educației timpurii , dă un exemplu de comportament al unui copil mic în cartea sa. Mama i-a oferit copilului ei în vârstă de jumătate de an imagini color cu diferite animale și scene de vânătoare. Copilul i-a arătat madamei Montessori poze cu ki și a început să repete în limbajul copilului său: „Mașină, mașină”. Nu a găsit nimic care să semene cu o mașină și a spus întrebătoare: „Este o mașină aici?” - "Aici

ea”, a arătat cu mândrie puștiul, bătându-și degetul în poză. Apoi s-a uitat mai atent. Poza arăta un câine, un vânător, un lo

shad, iar în cele din urmă, în fundal, a distins o fâșie care părea un drum, iar pe ea un punct. Băiatul a arătat un punct cu degetul și a spus: „Mașina”. Într-adevăr, era o mașinărie mică.

Madame Montessori dă un alt exemplu. Mama a dat cartea luminată „Sambo” unui băiețel de un an și jumătate și a povestit el această poveste.

„Un negru mic pe nume Sambo mergea de-a lungul cărării și a purtat cadourile pe care le-a primit de ziua lui. Pe drum, a întâlnit animale sălbatice și i-au luat toate darurile. A plâns și a plecat acasă. Dar acasă, tata și mama l-au liniștit. Și fericit, s-a așezat la masa de cină , pe care stătea un tort festiv mare , la fel ca în această ultimă poză, ”Mama și-a terminat povestea și a închis cartea. Fiul ei mic a obiectat brusc: „Nu, plânge” și a arătat spre coperta din spate, unde Sambo a fost desenat în lacrimi. Cu alte cuvinte, percepția unui copil mic este spontană și adesea pare arbitrară pentru adulți , așa că atunci când avem de-a face cu copii trebuie să învățăm să renunțăm la noțiunile preconcepute și să ne folosim toată imaginația pentru a vedea

pentru a face lumea așa cum o văd copiii.

Lasă un copil

responsabil

străin -

o afacere riscantă

Niște părinți cinstiți buni au avut doi băieți de cinci și patru ani. Toată lumea din grădiniță îi plăcea pe cel mic pentru sinceritatea și vioicitatea lui, dar cel mare nu era foarte plăcut, pentru că era mulțumit.
dar îmbufnat i cu înclina ii evidente rele . Părinții erau îngrijorați de asta, nu ponei
Mai, de unde a venit totul.

Până la urmă, în totală confuzie, au mers la doctor. După lungi anchete , s-a dovedit că pentru fiul cel mare, când era
un an, o tânără bona a avut grijă de el timp de șase luni , pentru că propria sa mamă s-a simțit foarte rău după a doua naștere.

Medicul a sugerat că cauza stării actuale a copilului sunt câteva impresii.
copilăria timpurie, poate este o consecință a unor experiențe de lungă durată. S-a întâlnit cu o dădacă și alte persoane care i-au putut spune ceva despre copilăria băiatului. Și s-a dovedit că bona (era o fată tânără) în loc de

să meargă cu copilul, sa întâlnit de fapt cu iubitul ei într-un hambar vechi întunecat pe curtea din spate, iar băiatul a fost prezent la întâlnirea lor. Asta se întâmpla în fiecare zi. Desigur , bebelușul de un an nu a înțeles ce făceau bona și iubitul ei, dar el, lăsat în pace, a auzit foșnet care

s-a repezit dintr-un colț întunecat și i-a umplut sufletul de incertitudine și frică. Comportamentul neliniștit, de lână de vin al fetei este, de asemenea, cumva întipărit în minte.

Doctorul a concluzionat că au fost aceste experiențe Influențele copilăriei timpurii l-au făcut pe băiat mohorât și amărât. Se întâmplă ca condițiile de viață să oblige părinții să-și lase copiii sub supravegherea unor străini. Dar sper că această poveste te va convinge cât de atent trebuie să fii atunci când alegi în cine ai încredere să ai grijă de copiii tăi. copii.

Impresiile copilăriei timpurii determină viitorul mod de a gândi și de a acționa al copilului.

Dacă vi se cere să relatați un incident din copilăria timpurie, veți fi surprins să descoperiți că nu vă amintiți aproape nimic, cu excepția cazului în care acest eveniment a fost ieșit din comun. Chiar dacă îți amintești o întâmplare când aveai doi sau trei ani, cel mai probabil nu ți-ai amintit din a ta

experiență, ci din poveștile mamei mele și ale altor adulți. Cu

toate acestea, faptul că o persoană nu își amintește totul ceea ce i s-a întâmplat în prima copilărie nu înseamnă uitare completă. Orice impresie și orice experiență primită înainte de vârsta de trei ani devine parte din fundamentul personalității formate. Se spune că sub hipnoză, orice

persoană, dacă

pentru a-i inspira că are doar un an, va începe să vorbească și să se comporte ca un copil de un an. Și asta înseamnă că orice impresie din copilărie este pentru totdeauna da ramane in minte.

Se spune că atunci când o persoană este adusă la kriti stare mentală, începe brusc să -și imagineze scene din copilărie.

Celebrul politician Kukuei Ma
Naka mi-a spus că amintirile din copilărie nu sunt
inundat pe neașteptate peste el în spital în timpul războiului, când era
în pragul vieții și morții. Și-a amintit cum mama lui l-a dus la templu,

natura călugărului care stătea la poartă, chipul, hainele, felul de a vorbi
- toate acestea până la cel mai mic detaliu. Apoi i-a spus despre această
„viziune" mamei sale și s-a dovedit că acest lucru s-a întâmplat cu
adevărat când avea doi ani.

Domnul Moriatsu Minato, Președintele Centrului de Cercetare
Nikko, sa născut în China, unde și-a petrecut prima copilărie. După ce
familia s-a mutat în Japonia, nu a mai vorbit niciodată chineză și a
crezut că a uitat-o complet. Mulți ani mai târziu, a venit în China într-o
călătorie de afaceri. Moriatsu Minato a încercat să spună ceva și, dintr
-o dată, cuvintele chinezești au început să se reverse. Limba era complet
naturală și vorbea atât de liber încât i-a surprins pe el și pe colegii săi
chinezi. Aceasta arată încă o dată cum

dar experiența copilăriei timpurii este imprimată în creier. Dacă nu
puneți o fundație solidă de la bun început, atunci este inutil să
încercați să construiți o clădire solidă: chiar dacă este frumoasă

împușcă-l, se va destrăma în continuare de forțe
vânt puternic sau cutremur.

Dezvoltarea timpurie este aproximativ o astfel de fundație. Trebuie
să fie puternic de la bun început.
a început, deoarece este imposibil să începeți construirea fundației
atunci când clădirea este gata.

Partea 3

Ce este util bebelus

Rețete de
învățare gata făcute fara bebelusi

Până acum am vorbit despre importanța mediului extern pentru copil și influența acestui mediu asupra restului vieții sale. În multe familii,
inclusiv în japoneză, mama este cea care poartă
pe umerii lor întreaga responsabilitate pentru cre tere
copiii lor, dar despre ce voi vorbi
se aplică tuturor celor implicați în educație
copii mici. În primul rând, mama trebuie să-și folosească toată imaginația și inventiva
în educație, luând în considerare, desigur, în ce stadiu de dezvoltare se află copilul. Sfatul detaliat pe care sunt pe cale să vi le dau,
ar trebui luate doar ca idei pe baza cărora orice mamă poate lua decizia ei și poate accepta sau respinge acest sau acel sfat

în conformitate cu un anumit caracter sau stadiu de dezvoltare a copilului. Ori de câte ori vă recomand să vă înconjurați copilul cu muzică și artă bună, bine

mame celebre întreabă ce vreau să spun

muzică „bună” și pictură „adevărată”. Beethoven sau Mozart? Van Gogh sau Picasso? Co.
Desigur, uneori oferim recomandări specifice
după consultarea experților.

Cu toate acestea, părinții ar trebui să adapteze recomandările noastre în funcție de caracteristicile copilului lor și să nu le ia drept dogme. Cum
de regulă, japonezii caută rețete gata preparate: nu se simt încrezători până nu li se spune exact cum să acționeze într-un anumit caz. Dar în educație, și mai ales în copilărie, nu pot exista formule gata făcute. Dacă mama se gândește

nu, că ceva este bun pentru copilul ei, trebuie să i-l oferi fără întârziere.

O astfel de tendință de a aștepta formule gata făcute este o deficiență gravă a educației japoneze. De exemplu, dacă un copil are patru ani, merge la grădiniță, dacă are șase ani, merge la școală. Un astfel de sistem, bazat doar pe tradiția general acceptată de vârstă , ignoră propriul nivel de dezvoltare al copilului. Educația în Japonia se bazează pe un curriculum fix pentru fiecare vârstă. Ideea dezvoltării timpurii este, de asemenea, percepută în același mod : dacă nu dai instrucțiuni stricte, nimeni nu îndrăznește să o încerce singur. După părerea mea, formulele și normele gata făcute sunt tot ce ai nevoie

da pune la indoiala.

Ține-ți copilul mai des

Puștiul este jignit, dar mama lui îl ia în brațe, iar el se oprește din plâns și zâmbește. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu această situație, fiecare părinte a experimentat asta de sute de ori.

Dar înțelepciunea convențională avertizează mamele care iau bebeluși ori de câte ori trebuie să fie liniștite, deoarece copilul poate dezvolta obiceiul de a plânge pentru a- și îndeplini dorințele. El nu se va calma, indiferent cum ai tu

nu l-au consolat până nu îl iei în brațe – îi sperie părinții. E chiar asa? Dacă iei asta ca pe un avertisment împotriva adorarii orbește a copilului tău, pot fi de acord cu asta. Dar sunt categoric împotriva luării lui la propriu. Sunt sigur că copilul ar trebui luat

hands on cât mai des posibil. Pentru

bebelușul care nu știe altă cale

Această auto-exprimare, plânsul este singura modalitate de a atrage atenția. Când plânge

înseamnă că el cere ceva și lasă-l

o cerere fără răspuns înseamnă să-l priveze de la bun început de comunicare.

Bunul simț demonstrează că comunicarea copilului cu mama, și mai ales cea tactilă nie, este foarte important pentru dezvoltarea lui mentală. Un

ziar japonez a relatat recent despre un experiment interesant efectuat cu maimuțe. Dr. Harry Harlow, șeful Prețurilor Institutul de Cercetare a Primatelor de la Universitatea din Wisconsin a înlocuit un pui de maimuță nou-născut cu mama sa adevărată cu mame artificiale, urmărind pe care o alege. O păpușă era făcută din sârmă în formă de cilindru, iar cealaltă din cârpă. Fiecare „mamă" avea câte un băutor de lapte și

fiecare se putea balansa dintr-o parte în alta. Rezultatul a arătat că puiul a ales un cald și moale

niște „mamă" de cârpă și a răspuns mișcărilor ei. Dr. Harlow a concluzionat că până și un nou-născut uman ar căuta ceva cald, moale și mobil și că tandrețea cu care o mamă își ține copilul în brațe este la fel de importantă pentru starea lui emoțională precum laptele pentru condiția lui fizică.

sănătate.

Încurajez obiceiul de a ridica copiii cât mai des posibil. Pentru că vreau ca fiecare copil să aibă suficientă această comunicare, contactul cu părinții și văd acest lucru ca fiind cel mai important factor în formarea responsive a-a persoană.

Nu vă fie teamă să vă duceți copilul în pat

Atât obiceiul de a „ține copilul în brațe” , cât și obiceiul de a „dormi cu bebelușul” au fost condamnate în Japonia ca nedorite, moștenite de la generațiile anterioare. Desigur , este dificil dacă copilul adoarme doar când unul dintre părinți se întinde lângă el, dar nu am auzit niciodată că părinții sunt complet pierduți într-o astfel de situație. Dimpotrivă, puteți găsi un nou sens în obiceiul de a dormi lângă copil,

dacă te gândești la mintal și mentalul lui dezvoltare.

De exemplu, o mamă care este ocupată toată ziua și nu are timp de petrecut cu bebelușul ei poate măcar să se întindă lângă el până când acesta adoarme. În timpul acestui scurt

când copilul este complet calm și foarte receptiv. Prin urmare, dacă nu doar te întinzi lângă el sau ceva bun adormi

înaintea lui și cântați-i un cântec, acest lucru va avea un efect pozitiv asupra dezvoltării copilului.

De asemenea, o poți invita nu pe mama, ci pe tata, care a lipsit toată ziua, să folosească această ocazie pentru a comunica cu copilul său. Am scris multe despre metoda de a învăța în vis, care a fost investigată în Uniunea Sovietică. Evident, într-o stare de somnolență, o persoană care ascultă informații înregistrate pe un magnetofon își amintește

îl mănâncă și rămâne în subconștientul lui și poate fi îndepărtat cu ușurință după trezire. Aceste cercetările arată că se poate realiza rezultatele mele neașteptate, învățând copilul în stare pe jumătate adormit.

Un copil crescut de o mamă care nu are ureche muzicală va crește și el fără auz.

„Copilul meu este surd, nu știu ce să fac. Aceasta este de la soțul său, în familia lor toată lumea este incapabilă de muzică. Este ereditar.” Aud adesea astfel de plângeri de la mame. Da într-adevăr există

copii cu ureche săracă la muzică, ai căror părinți , ca să spunem așa, aveau un urs la ureche. Cu toate acestea , acest lucru nu înseamnă că auzul rău se datorează

net, deși această deficiență poate fi transmisă de la părinți la copii. Să presupunem că o mamă este surdă și copilul își

ascultă cântecul de leagăn în fiecare zi cu o melodie complet greșită. Își va aminti această melodie și, folosind-o ca model, va cânta și incorect. Și când mama va auzi asta , va spune că copilul ei nu are auz și că, în general, auzul este un dar de la Dumnezeu. Dacă Mozart și Beethoven ar fi crescut de astfel de mame, auzul prost le-ar fi garantat. Teoria mea este că copiii surzi născuți din mame cu același handicap au

capacitate specială de percepție auditivă, dacă
în curând își vor putea aminti și reproduce cu acuratețe
redați melodia greșită. Și acum
să vă arăt care este absența
urechea pentru muzică nu se moștenește, vă voi spune o poveste. Dr. Shinichi Suzuki a luat un băiețel de șase ani la antrenament și i-a restaurat urechea pentru muzică. Mama acestui copil nu avea ureche de muzică. Teza doctorului Suzuki a fost: „Copilul nu are auz pentru că mama nu îl are". L-a lăsat constant pe copil să asculte acel cântec cu melodia corectă , pe care mama lui i-a cântat-o în ton. Și treptat

dar melodia incorectă a mamei, pe care copilul și-a amintit-o, a făcut loc uneia absolut corecte. Mai târziu, acest băiat și-a continuat studiile muzicale, a cântat concertele de vioară ale lui Brahms și Beethoven complet fără greșeli și chiar a susținut mai multe concerte solo în Canada. Astfel, percepția muzicală și dezvoltarea
caracterului și a abilității în general sunt modelate într-o măsură mai mare de obiceiurile părinților. Și chiar și ceea ce ni se pare nesemnificativ în comportamentul părinților poate afecta foarte mult copilul.

Nu ignora niciodată un copil care plânge

Următorul experiment este descris în cartea „Revoluția în educația sugarului” din America.

poli ist.

La Washington, profesori special instruiți au fost trimiși în instituții și familii din cartiere sărace, în mare parte negre, pentru a preda aproximativ 30 de bebeluși la vârsta de 15 luni. În fiecare zi, cu excepția duminicii, profesorul a petrecut o oră cu copilul, jucându-se și vorbind cu el. Psihologul, dr. Earl Schaefer, a explicat că această acțiune a fost întreprinsă pentru a stimula dezvoltarea inteligenței copiilor, în special a vorbirii acestora. Experimente similare au fost efectuate cu copii de 14 luni.

Rezultatele testelor obtinute atunci cand aceasta ma păduchii au deja doi ani și trei luni, a arătat că „nivelul de dezvoltare intelectuală”, și mai ales nivelul de dezvoltare a vorbirii, la acești copii a fost clar mai mare decât cel al semenilor lor, nu participarea la experiment.

Aceasta înseamnă că este posibilă creșterea nivelului de inteligență al copiilor chiar și în familiile în care sunt părinți nu prea acordă atenție educației, pentru că de dimineața până seara sunt ocupați la serviciu. Și imaginați-vă ce rezultate pot fi obținute în familii în care părinții acordă mult mai multă atenție copiilor lor.

manie și joacă-te în mod regulat cu ei. În jurul

vârstei de două sau trei luni , bebelușul începe să zâmbească, să balbuie și să-și amintească tot ce se întâmplă în jur. Uneori nici măcar nu bănuim că toate cuvintele și acțiunile cele mai obișnuite ale mamei sale sunt deja întipărite în creierul lui, așa că mamele care vorbesc mult cu copilul com, au un impact enorm asupra inteligenței sale dezvoltare intelectuală.

Iată un exemplu. Un tânăr căsătorit locuia într-un apartament cu o cameră când au avut un băiat. Apartamentul era atât de mic încât

în captivitate, mama era mereu lângă fiul ei și vorbea constant cu el. În curând, familia s-a mutat într-un apartament cu trei camere. Au avut un al doilea copil. S-a născut o fată, răspunde-i

fie cea mai liniștită cameră departe de bucătărie, unde mama își petrecea cea mai mare parte a zilei. fiul cel mai mare începu să vorbească articulat pe la șapte opt luni, iar sora lui, la vârsta de zece luni, încă bolborosea. Mai mult decât atât, în comparație cu fratele ei, care strălucea mereu cu un zâmbet, sora ei a crescut liniștită și tăcută.

Nu vorbi cu copilul tău

Probabil, în toate țările oamenii vorbesc adesea cu copiii în „limba copiilor". La acelasi
programele de radio și televiziune sunt difuzate în limbajul „adult" normal, iar un copil de doi ani înțelege destul de calm limbajul emisiunii obișnuite. Desigur, când copilul începe să vorbească, el

bolborosește doar ceva de genul cuvintelor, dar asta
mai degrabă pentru că organele lui de vorbire nu sunt încă deloc dezvoltat, și deloc dintr-o dezvoltare mentală insuficientă. Doar aparatul lui articular
subdezvoltat și nu ține pasul cu dorința de a vorbi. Prin urmare, dacă adulții îi vorbesc într-o limbă „copilără", crezând că copilul nu va înțelege o altă limbă, abilitățile lingvistice corecte nu se vor forma niciodată. În plus, în procesul de stăpânire a unei limbi, aceasta se va baza întotdeauna pe nu

propriul discurs, ci felul în care vorbesc adulții.

Daca vrei, nu poti sa cechiaci deloc cu copilul. In sfarsit dupa cateva luni

va crește și va trebui să înțeleagă limbajul general acceptat, iar dacă, în plus, la grădiniță îi spun că nu mai este mic și ar trebui să vorbească

pentru a o face corect, nu face decât să îi creeze un inconvenient suplimentar. O franțuzoaică, în timp ce și-a dat fiica în căsătorie, i-a spus viitorului ei ginere: „Fiica mea nu are zestre , dar vorbește o franceză excelentă". O astfel de mândrie este încântătoare și mi-aș dori ca fiecare copil să aibă ocazia să strălucească.

mai bine să-ți stăpânești limba maternă.

A ignora un copil este mai rău decât a-l răsfăța.

În Statele Unite, există o preocupare tot mai mare cu privire la

pozi ia proastă a negrilor, ale căror rădăcini nu sunt numai în prejudecățile rasiale, dar și în sistemul de educație preșcolară a copiilor negri. Studiile sociologice efectuate în Harlem și alte zone negre din New York au arătat că diferența de IQ între copiii colorați și cei albi este în primul rând rezultatul mediului în care trăiesc înainte de școală. Ceea ce se pierde la o vârstă fragedă este și mai exacerbat la școală. Sărăcia îi încurajează pe mulți părinți să-și lase copiii în voia sorții, să câștige o bucată de pâine, iar copiii sunt lăsați în voia lor aproape din momentul nașterii. Dimpotrivă, copiii albi sunt de obicei crescuți într-un mediu de îngrijire și atenție din partea părinților și a profesorilor. Această diferență creează problema relațiilor dintre albi și negri, care nu a fost încă rezolvată.

cusutul eșuează.

Există probleme similare și în țara mea,
unde in familii cu conditii diferite de trai te vei topi inteligent si prost, talentat si mediocritate
copii noi.

Cu toate acestea, se poate presupune că aceste diferențe sunt înrădăcinate nu numai în situația financiară
familie, dar și în atitudinea diferită a părinților față de creșterea copiilor. Conform statisticilor publicate în revista Modern Asprey (¯43), cu cât un părinte își crește copilul mai „liber” , cu atât copilul devine mai nesigur. Astfel de copii le lipsește de obicei dragostea, sunt mereu în căutarea atenției.

adultii. Creșterea
„liberă” este înțeleasă ca îngrijire neregulată pentru un copil, hrănirea numai atunci când el însuși cere, o abundență de jucării și în

in acelasi timp, lipsa atentiei cuvenite, cand uita sa schimbe scutecele, il baga in el
timp de dormit etc.

Și deși cunoaștem multe exemple în care îngrijirea excesivă poate face un copil nervos și timid, totuși, de regulă, un copil care a crescut îndrăgostit are mai multe șanse să se adapteze la societate atunci când va crește și va fi mai echilibrat și mai amabil. În lumea modernă, din ce în ce mai multe femei se dedică muncii, și nu treburilor casnice și creșterii copiilor și, prin urmare, există din ce în ce mai des un „copil cu cheia la gât” care vine după școală într-un apartament gol. Eu nu mă supăr

ca ambii părinți să își câștige existența, dar sunt convins că copiii nu trebuie lăsați singuri în numele ideii de educație „gratuită”, privându-i astfel de dragostea și grija adulților, în care au atât de multă nevoie.

Frica copiilor stă uneori în astfel de lucruri pe care adulții habar nu au.

De obicei considerăm copilăria timpurie ca fiind cea mai fericită perioadă din viață, unde nu există loc pentru fricile și anxietățile lumii din jurul nostru. Cu toate acestea, se pare că în realitate nu am fost întotdeauna fericiți în copilărie. Copiii, ca și adulții, au

temerile noastre, iar cauzele lor stau adesea în ceea ce uneori nici măcar nu bănuim. În numărul 41, 1961, din Early Development, există un articol care relatează un incident care s-a întâmplat domnului Shotaro Miyamoto, directorul observatorului de la Universitatea din Kyoto: „Tatăl meu trebuie să fi fost foarte iubit de cântecele budiste „Nu"". Prietenii lui veneau des la noi și cântau împreună. Și m-au culcat în camera alăturată . Îmi amintesc că mi-a fost foarte frică să aud

aceste sunete jale și apăsătoare și am plâns tare. Dar mama era mai îngrijorată de oaspeți și încerca să mă culce repede.

Chiar și acum, când aud aceste cântece budiste întinse, ele trezesc în sufletul meu nu mângâiere, ci groază.

Părinții domnului Miyamoto nu s-ar fi gândit niciodată că aceste cântece ar putea lăsa pe sufletul unui copil o urmă atât de neștersă, care nu a fost ștearsă nici măcar cu vârsta. Dar nu numai aceste sunete teribile au fost păstrate de amintirea copilăriei. domnule Miyamoto

își amintește cu plăcere de basmele pe care i le citea bunica înainte de culcare, muzica din opera Carmen, Sonata la lumina lunii. Întrebarea este de ce l-au speriat atât de tare melodiile „Nu" pe domnul Miyamoto? Acest lucru ne dă de gândit. Este posibil ca nu numai sunetele apăsătoare ale

sen, dar și singurătatea și întunericul încăperii în care

lăsat în pace, l-a îngrozit. Nu am de gând să dau rețete despre ce să fac în astfel de cazuri.
ceaiuri, vreau doar să spun că ceea ce adulți
pare un fleac, un fleac, poate lăsa o amprentă adâncă în sufletul unui copil.

Un nou-născut simte când părinții sunt într-o ceartă

Este foarte ușor de determinat după chipul bebelușului când părinții lui înjură, se ceartă, se conflictează: expresia lui este deprimată și nelini tită. Puteți argumenta că aceasta este o prostie, că un nou-născut nu poate percepe toate subtilitățile din relația dintre părinți. Între timp , el este înzestrat cu o minte sensibilă, care

răspunde la fiecare schimbare externă.

Gândiți-vă ce se va întâmpla cu un copil care urmărește zilnic certurile urâte ale părinților săi . Bineînțeles, nu înțelege semnificația tuturor certurilor, dar furia și abuzul îi vor afecta cu siguranță sentimentele, poate, întreaga ființă. Și nu este de mirare că un copil care a crescut în

ostilitate, un chip posomorât, încordat. Ochii sau nasul sunt transmise

copilului dumneavoastră

moștenire, iar expresia de pe chipul lui este acea oglindă lo, care reflectă relațiile din familie.

Într-un copil care a crescut într-o atmosferă de înstrăinare și ostilitate, până când pleacă

la grădiniță și școală, mugurii viitorului se coc deja de nenorocire și distrugere.

Analiza multor infracțiuni comise nyh adolescenți, arată că, practic, primii ani din viața lor i-au petrecut în familii disfuncționale.

Dr. Shinichi Suzuki a spus odată: „Când veniți acasă, puneți copiii în fața voastră și uitați-vă la fețele lor, veți citi întreaga istorie a relației voastre conjugale”. Nu voi uita niciodată aceste cuvinte. Nu trebuie să faci nimic special pentru a promova dezvoltarea timpurie a

copilului tău. Cel mai bun loc pentru a începe este

creați o relație armonioasă între soț și soție și o atmosferă psihologică plăcută ru acasă.

Anxietatea parentală este contagioasă

„Fiul meu este la fel de posomorât ca tatăl său” sau „Fiica mea este la fel de nepăsătoare ca mama ei”. Asa de
se plâng adesea părinții care tind să gândească
că virtu ile copiilor lor le mo tenesc de la ei
ei înșiși și defectele celuilalt părinte.

Cu toate acestea, sper că părinții care
citește-mi cartea până în acest moment, deja realizat
că tot ce este bun și rău în copiii lor este rezultatul
educație de la naștere.

Dezvoltarea timpurie se reduce adesea la umplerea copilului cu informații sau la predarea să scrie și să citească la o vârstă fragedă. Dar ce este mult
mai important este dezvoltarea capacită ii de a ra iona, de a evalua, de a percepe. Nu există programe speciale pentru asta, ci doar modul în care se comportă părinții
ceea ce fac și simt, cum vorbesc cu bebelușul pot modela personalitatea copilului. Așadar, un copil crescut de o persoană taciturnă, mohorâtă, va fi mereu în nebunie, dar educat .

bronzat de o persoană nepăsătoare – va fi nepăsător. Dar dacă în lipsa unei urechi muzicale

cu mama ei, poate nu îi cântă ea însăși, ci dăruiește face înregistrări, lucruri precum caracter, emo sensibilitatea, de multe ori nu sunt realizate de persoana însăși. Și chiar dacă o persoană își cunoaște deficiențele, acestea nu sunt ușor de corectat. Prin urmare, trebuie să fii atent în comportamentul tău. Dacă o mamă răcește, poate încerca să nu-și infecteze copilul, de exemplu , nu ținându-l prea aproape în brațe sau purtând o marcă.

bandaj stâng. Dar nu sunt atât de multe mame cărora le pasă să nu transmită neajunsurile lor copiilor. Un virus numit „nervozitate" la mama este mult mai contagios și mai puternic decât o răceală.

Un tată ar trebui să comunice mai des cu copilul său

Adesea, devenind deja adulți, copiii noștri sunt fericiți stu, ca de sarbatoare, isi aduc aminte de cele placute orele petrecute cu tatăl lor, pentru că, de regulă, în multe familii acest lucru nu era atât de des. Fiul meu cel mare își amintește încă bine

Ceea ce am făcut împreună, ca să mergem într-o zi cu barca pe mare și să mâncăm fasole roșie dulci la întoarcere. Asta a fost acum 30 de ani și am uitat complet de asta. În mod tradițional, tatălui i s-a atribuit rolul de autoritate în familii. Era gardianul ordinii și participa mai rar la îngrijirea zilnică a copiilor. Dacă un copil își vede rar tatăl și doar pentru a asculta următoarea parte a prelegerilor, cel mai probabil va percepe din

ca un străin, ca un doctor chemat în caz de urgență. Un copil nesigur, vulnerabil, adesea nu are sentimente calde pentru tatăl său. Și deși se poate întâmpla ca un copil crescut de un „tată strict” să devină un geniu,

va deveni o celebritate, dar cel mai probabil va fi supus și lipsit de spinare. Pe de altă parte, dacă un tată bea mult, este nepoliticos cu soția sa și nu se ocupă deloc de creșterea lui, atunci într-o astfel de familie copilul poate crește răsfățat și chiar deveni un criminal. Astfel de cazuri nu sunt neobișnuite.

Cred că rolul principal în creșterea și educația copiilor îi revine mamei

Dar prin asta nu vreau să spun că tații ar trebui să încredințeze pe deplin creșterea copiilor lor soțiilor lor. Fii un prieten și un ajutor adevărat
soție – nu acesta este rolul soțului în educația casnică ? Atmosfera armonioasă în casă este imposibilă
poate fi realizată numai prin eforturi materne.

Recent, în autobuz, am urmărit o familie: tată, mamă și fiică. O fetiță, de vreo trei ani, a vorbit entuziasmată cu tatăl ei. Erau amândoi absorbiți într-o conversație, iar mama stătea în apropiere și citea un fel de revistă, prefăcându -se că nu aude nimic. Am simțit că tata nu doar vorbea, ci încerca în mod deliberat să comunice cu fiica lui, în timp ce mama încerca să nu se amestece . Și apoi m-am gândit că această fetiță va crește și va deveni o femeie frumoasă. Ceea ce pentru un adult pare a fi o vorbărie obișnuită, fără sens, pentru un copil este o mare plăcere. Este imposibil să crești o persoană cu adevărat bună într-o familie în care munca de educare este

iar dezvoltarea copilului îi revine în întregime mamei, iar tatăl doar uneori, la cererea ei, este inclus în aceste preocupări. Nicio lipsă de timp sau oboseala după muncă nu ar trebui să-i împiedice pe tata să comunice cât mai mult cu copiii lor.

Cu cât sunt mai mulți copii în familie, cu atât mai bine comunică între ei

În Japonia modernă, există o tradiție

Da, tinerii căsătoriți trăiesc independent, separat de părinți și rude și, de regulă, familiile nu au mai mult de trei copii. Eu însumi eram singurul copil din familie, ceea ce era rar la vremea aceea. Mi-am invidiat

prietenii care aveau frați și surori și am tânjit mereu după acele familii zgomotoase în care copiii se jucau violent și se certau. Este semnificativ faptul că primul copil din familie este adesea cel mai puțin dezvoltat, este tăcut,

are bune maniere, dar îi lipsește veselia . Si invers. Prietenul meu, mijlocul celor trei frați, era îndrăzneț, încrezător în sine, chiar îndrăzneț, nu plângea niciodată când îl jigneau frații. Și nu sunt singurul martor

cazuri, ele apar destul de des.

Și totuși de ce copiii acelorași părinți, crescuți în aceeași familie, cresc atât de diferiți ca caracter și abilități? În general, este acceptat faptul că părinții nu își răsfață al doilea

sau un al treilea copil ca primul, astfel încât ei cresc în mod natural mai independenți.

Oricât de mult încearcă părinții să creeze o atmosferă fericită acasă, diverse distracții și stimulente pentru primul copil, el nu va avea avantajul că al doilea copil,

care de la nastere are o firma si co
el trebuie să concureze constant cu bătrânul, datorită căruia devine în curând puternic și vesel. Chiar mai mult

peni se referă la al treilea și al patrulea copil pe care viața îi obligă să crească
puternic la trup și puternic la spirit.

Am observat că, dacă un copil ia, de exemplu, lecții de vioară, lecțiile sale vor avea mai mult succes dacă fratele sau sora lui învață cu el. Oamenii talentați născuți în familii sărace, în care sunt de obicei mulți copii, au obținut un succes remarcabil, în parte pentru că este mai ușor pentru un copil să -și dezvolte abilități și caracter extraordinar dacă crește într-o casă în care sunt mulți copii și unde acest lucru stimulează . dezvoltarea tuturor.

Prezența bunicilor creează un bun stimulent pentru dezvoltarea copilului

Adesea, atunci când o familie tânără trăiește separată de părinți, bunicii sunt îndepărtați de la creșterea copiilor și din viața unei familii tinere în general, iar atunci orice intervenție este percepută ca o piedică. Din păcate, în societatea modernă, aceasta este o situație tipică. Uneori se spune că bătrânii răsfață un copil în așa fel încât

părinții nu știu cum să facă față. Mamele care se consideră moderne și progresiste sunt deosebit de dedicate acestui punct de vedere . Cunosc o familie care locuiește într-un apartament mic cu o cameră, care a plecat

din casa părintească, pentru că li s-a părut
că nu-și pot crește corect copilul în prezența bunicilor.

Este necesar să faceți acest lucru pentru a crea o familie cu drepturi depline? În ceea ce privește creșterea copiilor, aceasta este încă o întrebare mare. Desigur, în Japonia și acum există familii în care soacra o deranjează pe noră cu sfaturi;

ca idol, iar restul familiei nu mai înseamnă nimic. Astfel de supraviețuiri feudale încă există. Dar este și adevărat că o familie multigenerațională are propriile avantaje. De la bătrâni poți moșteni

cultura, înțelepciunea și relațiile dintre generații oferă în orice caz o experiență emoțională bogată . Orice tendință de a răsfăța un copil este plătită cu dragoste, basme și amintiri, alte modalități de stimulare și diversificare.

zic viața unui copil.

Celebrul savant japonez Seiji Kaya spune că oamenii care l-au influențat cel mai mult în prima copilărie au fost bunicii săi. Bunicul, căpetenia satului, era

atât de strict încât nu trebuia decât să tușească , iar copilul a încetat imediat să plângă. Bunicul era strict, dar corect. Dr. Kaya a crescut puternic în spirit și rezistent din punct de vedere fizic. Iar bunica lui, care și-a petrecut toată viața stând în spatele unei roate , a fost, dimpotrivă, cea mai tăcută femeie. Pe

corect, de la ea a învățat răbdarea: dacă plivită
gradina, nu s-a linistit pana nu a ramas nici o buruiana in gradina. Psihologul Akira Tago crede că această abilitate este cea care se concentrează
Cu siguranță, persistența în atingerea scopului a făcut din Dr. Kaya un om cu caracter puternic și un om de știință de renume mondial.

Comunicarea între copii trebuie încurajată.

Am spus deja că o mamă care petrece toată ziua alături de copilul ei
trăiește în brațele lui, îi oferă o oportunitate deplină pentru dezvoltarea caracterului său. Acest lucru afectează nu numai asupra dezvoltării mentale, dar și asupra dezvoltării simțurilor.

Cu toate acestea, bebelușul va beneficia și mai mult dacă are contact fizic nu doar cu mama sa, ci și cu tatăl, frații sau alți copii. Acest lucru îi stimulează mintea, dezvoltă simțul competiției, sociabilitatea, dorința de a fi primul. Dr. Hari Harlow de la Universitatea din Wisconsin (SUA) realizează un studiu despre contactele sociale între pui de maimuțe și influența

Identificarea acestor contacte pe plan mental și social
dezvoltare.

În primul experiment, dr. Harlow a așezat un pui de maimuță într-o cușcă, închisă pe toate părțile cu scânduri de lemn, în interiorul căreia se afla doar o sticlă de lapte. Scopul experienței a fost

vezi cum se va comporta maimuta, fiind izolata de ceva vreme. Când, după trei luni, i s-a permis să intre într-un grup de maimuțe, s-a simțit nesigură la început, dar deja
După o săptămână, s-a animat și a început să se joace cu frații ei. În al doilea experiment, maimuța a fost ținută izolat timp de șase luni. Când au lăsat-o să intre în grup
nu, s-a ascuns în colț, s-a ferit de toată lumea, nu s-a jucat deloc cu alte maimuțe. În al treilea experiment, maimuța a fost izolată timp de un an, după care nu a putut să se joace nici măcar cu cei care au fost ținuți în aceleași condiții. În cele din urmă, mai multe maimuțe au fost puse într-o cușcă, care anterior fusese izolată, iar una care nu era, bietul a avut o cădere de nervi de la singurătate. IQ-ul acestor maimuțe era mult mai mic decât cel al acestora

secara a crescut în condiții normale. După ce am citit despre aceste studii, am involuntar
a tras o analogie cu puii de oameni și a ajuns la concluzia că un copil lipsit de un comun
niya, crește înapoi în minte și dificil în caracter. Acum oamenii sunt mai puțin probabil să comunice între ei. Și acest lucru nu poate decât să afecteze creșterea copiilor. Având în vedere acest lucru, ar fi bine dacă, măcar de dragul propriilor copii, mamele ar încerca să se întâlnească mai des.

Certurile dezvoltă abilitățile de comunicare la un copil

Se spune adesea că omul este un produs al societă ii i
că nu poate trăi în afara ei.

Dar, pe de altă parte, este condusă nu numai de la instinctul de a trăi în grup, dar și la conștiința propriului „eu”. Astfel, el trebuie să caute întotdeauna armonia între social și individ. Dacă nu se stabilește echilibrul, el nu se va putea adapta la societate. Realizarea acestei armonii depinde în mare măsură de dezvoltarea timpurie. Consider că se poate realiza doar pe

baza unui stereotip de gândire format timpuriu , care include dreptul la respect de sine și un simț al responsabilității față de societate. Un astfel de stereotip poate fi creat pe baza comunicării copiilor. La aproximativ doi ani, copilul nu devine interesat să se joace doar cu el însuși

începe să se joace cu ceilalți și apoi, pentru prima dată, învață cum să interacționeze în grup. El mo
ar putea plânge dacă nu reușește să facă

în felul lui, dar trebuia să se supună voinței majorității. Dar chiar și atunci când se joacă liniștit cu un prieten gimi, iar când se ceartă, învață să trăiască în echipă . Certurile sunt importante pentru că dezvoltă personalitatea.
noua initiativa.

Certele dintre copii pot fi împărțite în trei tipuri: cele în care copilul învinge un rival.
nimeni, unde cedează altuia, unde ripostează. Diferite tipuri de certuri sunt

caracteristice diferitelor vârste. De exemplu, la vârsta de doi ani, un copil este probabil să fie un participant pasiv la o ceartă și, de la trei ani, o va provoca el însuși. Aceasta va însemna că propriul său „eu" se formează și își găsește expresie în el. Există diverse motive de dezacord între copii: o luptă pentru o jucărie, o sanie, un leagăn sau abuz verbal, dar nu există certuri fără motiv . Orice încercare de a certa un copil, de a- l învăța că lupta nu este bună, fără explicații

nu va ajuta la dezvoltarea în el un simț al cooperării. Se poate spune chiar că a interveni în certurile copiilor înseamnă a interfera cu dezvoltarea instinctului de a trăi.
într-un colectiv.

Copiii au propria lor logică și comunică între ei în felul lor. Nu este loc pentru logica adultă aici. Dacă veți lua în considerare sso pentru copii
Din punctul de vedere al adulților, încercați să convingeți ei cu care nu te poți lupta și că cel care se ceartă cu ceilalți este rău, copilul tău se va închide doar în sine și se va supăra. Certurile sunt prima lecție
viata in echipa.

La doi sau trei ani, un copil își dezvoltă stima de sine

„Rege prost înconjurat de loiali orbește slujitori” – așa l-a descris cineva pe nou-născut și pe părinții săi, supunându-se fiecăruia dintre ai săi dorință.

Oricât de prost ar fi regele, în timp ce el este încă foarte mic și doarme aproape toată ziua, părinții lui nu sunt atât de grei cu el. Cu toate acestea, până la vârsta de doi sau trei ani, poate deveni atât de egoist încât este aproape incontrolabil. Și atunci părinții încep să -și înșire copilul. Ei certa și pedepsesc copilul, când face ceva „greșit”, transformându-se brusc din admiratori în bone stricte , deși în acest stadiu al dezvoltării copilului acest lucru nu mai produce rezultate vizibile. Părinții,

poate fără să-și dea seama, l-au răsfățat comportându-se ca „ slujitori orbește devotați” în primul an de viață al copilului . La vreo doi-trei ani, un copil dezvoltă stima de sine, „eu”-ul său, apoi este gata să o apere. El nu mai este

se supune părinților săi și cu cât este mai certat și pedepsit, cu atât mai neascultător și mai capricios
devine din ce în ce mai enervat de părinți. Pentru a evita dezvoltarea acestui lucru
cerc vicios, există o singură cale de ieșire - să educeți și să obișnuiți copilul cu disciplina, cât nu are încă un an, înainte ca „eu”-ul său să se manifeste în el. Să luăm un exemplu simplu. Copilul ar trebui să

mănânce strict conform programului, apoi nu va mânca în exces și va scăpa rapid de obiceiul de a uda patul. Și nu va trebui să depui un efort suplimentar pentru a lupta împotriva acestui obicei. Dacă nu acordați atenție acestui lucru, dacă profesați principiile educației „gratuite”, atunci acest lucru se poate transforma într-un dezastru pentru copil. Un copil de doi sau trei ani reacționează brusc dacă este lovit. Prin urmare, dacă mai întâi răsfățați copilul și apoi deveniți brusc strict, acest lucru nu va face decât să încălziți sentimentul de protest în

el. Iar rezultatul va fi opusul a ceea ce vă așteptați.

parintii dau.

Furia și invidia la un copil sunt o expresie a neputinței

Un copil mic nu-și poate exprima sentimentele în cuvinte: de aceea, pentru a-l înțelege, noi

împiedicându-se, părinții ar trebui să-i poată citi fața. Mă îndoiesc că toate mamele își înțeleg întotdeauna copilul așa cum cred uneori. Mai des, ocupați cu treburile casnice, nu iau sentimentele copilului atât de în serios pe cât și-ar dori, nu încearcă să afle motivul.

nemulțumire și iritare. Profesorul Universității din Tokyo Toshio Yamashita, specialist în psihologia copilului, a identificat următoarele cauze ale iritației copilăriei:

locuire:

1) starea fizică cauzată de boală; 2) foame sau oboseală; 3) excitare puternică după un eveniment neplăcut

incident sau sperie;

4) lipsa de exercițiu și cum

rezultat acumulat necheltuit

energie;

5) dorinta de a insista asupra
propriei persoane; 6) imitarea părinților iritabili.
Această listă arată că cauzele iritabilității unui copil trebuie căutate în mediul și în creșterea lui. Dacă, în loc să afli cauza furiei, îl certați sau pur și simplu îl ignori, acest lucru nu va face decât să-l facă pe copil mai egoist și mai încăpățânat. Părinții pot crede că sunt bine

intelege starea emotionala a copilului lor, iar copilul este sigur ca nu il intelege, iar asta il enerveaza. Părinții au nevoie
o fermitate de caracter care îi va ajuta să deosebească o cerere justă de un capriciu, iar lipsa unei asemenea fermități rezonabile strică caracterul copilului. Gelozia la un copil apare la aproximativ un an și jumătate.
Poate fi cauzată de apariția unui frate sau a surorii, în special a primului copil din familie: în timp ce el era singurul, părinții îi aparțineau doar lui. Acest copil

poate fi gelos chiar și pe părinți atunci când vorbesc între ei, iar un astfel de comportament deseori nu poate fi privit ca un capriciu evident. Pe scurt, orice
manifestare de caracter la un copil are în mod necesar motivele ei. De cele mai multe ori este neputință. Dacă părinții ignoră sentimentele copilului, doar îl certa sau îl laudă, copilul va fi nemulțumit. Scopul părinților ar trebui să fie acela de a înlătura cauza tulburării sale, nu de a o suprima.

Nu-ți bate joc de copilul tău în fața altora

Un prieten de-al meu are obiceiul să-și ciupească nasul în timp ce vorbește. Acest lucru devine și mai vizibil dacă argumentul escaladează sau dacă situația se întoarce împotriva lui, adică atunci când nervii lui sunt în tensiune. Deși știe despre asta și se simte jenat de asta, dar când ceva îl deranjează sau îl fascinează, nu se poate controla pe sine și mâna involuntar.
întinzându-se spre
nas. El însuși crede că acest obicei vine încă din copilărie. Când el, purtat de joc, începe
a-și scoate nasul, așa cum fac mulți copii din căruță
cresc la trei-patru ani, părinții l-au certat, fără să fie stânjeniți de străini: „Nu face asta, altfel vei avea nări uriașe”. Și în acest moment
se strânse involuntar de nas, încercând să-și ciupească nasul. Treptat a devenit un obicei.

Acum se privea adesea în oglindă și i se părea că nările lui nu erau cu adevărat ca ale tuturor și încerca să le apese pentru a face

cel putin putin mai putin. Obiceiul a rămas pe viață. Când a început școala, copiii au observat repede și au râs de el. Aceste experiențe nia erau atât de puternice încât a început se simt inferior și a crescut foarte mult timid.

Între timp, nările lui nu erau deloc mari și nu ieșeau în niciun fel pe față. Dar chiar dacă nu ar fi așa, nu pot înțelege nesimțirea părinților care își etalează lipsa de avere a copilului lor. Și astfel de cazuri nu sunt neobișnuite, mulți părinți discută despre deficiențele copiilor lor în prezența

străini, gândindu-se că copiii nu înțeleg nimic. Cu toate acestea, oricât de mic ar fi defectul, nu se poate prevedea niciodată ce rău va face dacă este anunțat public.

Bebeluș mai bine mai degrabă laudă decât certa

Dintre cele două metode, recompensa și pedeapsa, cea din urmă pare a fi mai eficientă, dar nu este chiar așa. Pedeapsa poate provoca un copil
reacția opusă este sfidarea deschisă. Cert este că atât lauda, cât și pedeapsa
trebuie folosit foarte atent.

Imaginați-vă o mamă care duce un pahar cu suc la masă. Copilul ei, care deja vrea să -și imite mama în toate, încearcă să facă același lucru . Iar mama spune: „Nu poți!” - și se repezi spre el îngrozit că va vărsa sucul. Acest lucru este greșit . Ea îi va reproșa copilului mai târziu, când va crește, că nu o ajută. Chiar dacă copilul vrea să facă ceva care este încă dificil pentru el, este mai bine să-l lăudați: „Ce mare ai devenit!” - apoi toarnă niște suc și dă-i un pahar de cărat. Această abordare este foarte importantă.

Dr. Suzuki mi-a povestit odată despre un student pe care l-a întâlnit la o școală de muzică din provincie. Copilul a fost considerat complet

fara speranta. A cântat groaznic la vioară, nimeni nu l-a putut ajuta. — Vei juca pentru mine? întrebă dr. Suzuki. A fost o performanță foarte proastă , dar medicul l-a lăudat pe copil: „Minunat , minunat” și a adăugat: „Și o joc așa. Crezi că poți face același lucru?” „Va funcționa”, a răspuns băiatul și a luat din nou vioara, încercând din toate puterile. Și ce lovit

De fapt, s-a mai bine.

S-a dovedit că în ultima vreme bietul om a fost doar certat și tânjea după sprijin, laude. Dr. Suzuki crede că este mult mai ușor cu copiii

nu să-i învinovă ească, ci să-i

laude. Desigur, există momente când este necesar și certa, și forța, dar în același timp este mai bine într-o situație dificilă să-i dai copilului dreptul de a alege sau să încerce să-l convingă. Dacă ma

lysh sfâșie un ziar pe care nu l-ați citit încă, apoi în loc să-l ia pur și simplu de la el sau

plesnește-i mâinile, îi poți strecura un ziar vechi. Dacă acest lucru nu se face, ci pur și simplu se ia, vei suprima un impuls foarte important de activitate în el și, în plus, îi vei lua obiectul care este interesant pentru el, lăsându-l inactiv. Dacă nu puteți oferi copilului dumneavoastră nicio alternativă, ar trebui să explicați cel puțin de ce nu se poate face ceva. Poate că nu înțelege explicația ta, dar va auzi nota de convingere în vocea ta și îl va afecta.

pozitiv.

Partea 4

Principii
educa ie

1. Stimularea și străduința pentru ordine

Interesul este cea mai bună motivație

Copiii de doi și trei ani sunt adesea duși de mână în fiecare zi, împotriva voinței lor, la lecții de vioară cu dr. Suzuki. Se uită în jur cu curiozitate
se zbuciuma, sar si se zbuciuma pe coridor si nu sunt deloc interesati de vioara. Dacă părinții încearcă să-i oblige să studieze muzica, atunci totul este ca
încercările nye se termină cu lacrimi și crize de furie. Copiii încep să urască vioara. Reacția lor violentă se explică prin faptul că la această vârstă se trezesc în ei conștiința de sine și un sentiment al propriului „eu”, care nu tolerează niciun fel de presiune.
forta.

Prin urmare, la început, dr. Suzuki permite de
tyam face ce vor, dar nu-i lăsa să se apropie de vioară. Foarte curând, micuțul elev se liniștește și îi place să privească alți copii jucându-se. În decurs de două-trei luni, copilul își amintește bine întreaga piesă, care

prietenul lui se joacă, iar acum vrea și el să încerce. Profesorul așteaptă cu nerăbdare

copilul a atins punctul culminant și abia apoi îi dă prima lecție. Perioada de pregătire pentru toți copiii este diferită . Cel mai lung este de șase luni. Principiul principal al metodei Dr. Suzuki este acela de a genera interes, iar aceasta este cea mai bună motivație. În opinia sa, constrângerea este cel mai prost mod de a învăța . Dacă un copil dezvoltă un interes pentru vioară, face pași mari în scurt timp, uneori peste așteptările profesorului. Trezirea interesului copilului pentru subiectul educației este cea mai bună metodă pedagogică. Prin urmare, sarcina principală a părinților, dacă vor să învețe ceva unui copil, este să trezească interesul. Deci, de exemplu, în loc să înveți un copil să numere, este mai bine să-l interesezi de cifre. În loc să-l înveți cum să scrie, trezește-i interesul pentru procesul scrierii. Cu alte cuvinte, sarcina părinților este de a pregăti copilul pentru învățare. Pentru a trezi acest interes, este important să se creeze condițiile necesare. De exemplu, pentru ca un copil să aibă dorința de a desena, în jurul lui ar trebui să existe suficiente creioane și hârtie . Este inutil să așteptați ca bebelușul să aibă dorință de ceva dacă nu sunt create condițiile pentru acest lucru. Mulți adulți care sunt indiferenți față de mu

limbajul sau pictura, pot confirma că motivul antipatiei lor a fost constrângerea în copilăria timpurie sau lipsa condițiilor pentru apariția interes.

Copilului îi place totul ritmic

În America există un record neobișnuit de popular cu o lecție de engleză. Textul din versurile pro lisu este însoțit de o muzică atât de ritmată încât până și adulții ca mine încep să danseze. Și cuvintele în sine sunt amintite sub muzică ritmică. Memorarea are loc de la sine, pe muzică, fără antrenament special sau înghesuială. Din păcate, Japonia nu a dezvoltat o tehnică de predare a unei limbi muzicale. Succesul în învățarea timpurie a limbilor străine în Statele Unite a devenit posibil tocmai datorită faptului că ei încearcă să intereseze copilul, nu să-l forțeze. Cei mai multi dintre noi reactionam negativ la cuvantul „invata”. Suntem dispuși negativ în avans, deoarece studiul în mintea noastră este puternic asociat cu violența împotriva voinței. Între timp, studiul ar trebui să fie combinat cu plăcerea și atunci vom face progrese mari. Astfel, fiul unui anumit călugăr a memorat cu ușurință toate sutrele pe care tatăl său le cânta în fiecare dimineață. Sutre

cântă cu sunetul unui gong, așa că băiatului nu i-a fost greu să-și amintească de ele. Dar dacă pur și simplu ar fi fost forțat să le învețe pe de rost, ar fi pentru că nu este o sarcină foarte dificilă.

Copiii consideră că lucrurile interesante sunt corecte, iar lucrurile neinteresante sunt greșite.

Îți vei certa copilul pentru tapet rupt? Cum îi explici că asta nu este bine? Pentru tine 'ho
bun" sau „rău" depinde de experiența ta personală, de standardele morale general acceptate. Dar un copil mic nu are experiență, nu are pe ce să se bazeze pentru a decide dacă este bine sau rău să rupă tapetul. Dacă este certat corespunzător, s-ar putea să nu o mai facă pentru a evita consecințele neplăcute. În același timp, acest episod poate ucide eforturile în curs de dezvoltare din el.

la creativitate.

Psihologul copiilor Seishiro Aoki a investigat în mod specific formarea unor astfel de concepte la copii.
ka, atât „bun", cât și „rău", și a ajuns la concluzia că „bun" pentru un copil este ceea ce este interesant și incitant. De exemplu, când copiii răpiți au fost întrebați de ce s-au lăsat luați

străinilor, în ciuda tuturor avertismentelor, le-au explicat: „A fost interesant cu el". Răpitorii de copii sunt aparent în regulă

cunoașteți psihologia copilului. Ei știu să-l intrigă și știu să-l atragă. Un copil mic, care crede că tot ceea ce este interesant este bun

sho, urmează răpitorul, nimic în neregulă
bănuind. Această
combinație a conceptelor de „bun" și „plăcut" este tipică doar pentru o vârstă fragedă. Treptat , copilul dobândește experiență și acum
el crede că „bun" este ceva pentru care este lăudat. Dacă îndeplinește o sarcină și este lăudat pentru aceasta, crede că a făcut ceea ce trebuie, ei bine. Și invers, dacă este certat sau pedepsit, înseamnă că a procedat rău. Senzații neplăcute

citat cu conceptul de „rău".

De exemplu, îi reproșezi constant copilului tău că cântă prost la vioară sau că nu citește suficient de repede. Copilul începe să perceapă întregul proces de învățare ca pe ceva care oferă doar

la suferință și, în consecință, ca ceva rău . Mulți dintre noi am urât muzica sau lecțiile de engleză încă din copilărie doar pentru că

sunt asociate cu disconfort. Prin urmare, în loc să impună copiilor

înțelegerea a ceea ce este „bun" și ce este „rău", ar fi mult mai eficient pentru ambii
coace-i emoții plăcute când o face
ceva bun și neplăcut când este rău.

Abilitățile copilului tău se vor dezvolta doar la fel de eficient pe măsură ce vei folosi cu succes metodele de laudă și certare.

tsania.

Interesul copilului trebuie întărit

Desigur, interesul este cel mai bun stimulent în creșterea unui copil. Dar există o problemă aici: interesul copilului pentru un lucru dispare rapid, deoarece curiozitatea lui este nemărginită. Dacă este lăsat singur, atenția lui va sări de la un subiect la altul. Desigur, acest lucru este tipic vârstei și încercărilor sale
Menținerea forțată a atenției asupra unui singur lucru se poate întoarce înapoi. Curiozitatea copilului este o condiție importantă pentru cunoașterea lumii și este absolut necesară pentru el pentru dezvoltarea sa mentală și intelectuală. Și totuși nu aș recomanda să-i oferi copilului libertate deplină. Este la fel de periculos pentru el să se concentreze pe un subiect (forma extremă a acestei afecțiuni se numește autism) și să se împrăștie din cauza incapacității de a se concentra pe ceva timp îndelungat . Ca rezultat, poate deveni ușor
om.

Printre multele lucruri interesante din lumea înconjurătoare, copilul găsește întotdeauna hobby-uri în care nu are nevoie de nimeni. Dar, de obicei, are nevoie de ajutorul unui adult. Adesea, cât de repede un adult observă și reacționează la interesul unui copil depinde dacă
indiferent dacă curge sau nu, se dezvoltă în ceva grav sau se estompează rapid. Prin urmare, este foarte important să nu-l ratați. Nu știm ce interese poate dezvolta copilul în abilități, dar în orice caz ar trebui să aibă șansa de a le dezvolta.

Repetarea este cel mai bun mod de a stimula interesul copilului

Dacă un adult este obligat să asculte la fel
poveste de mai multe ori pe zi, îl va plictisi de moarte.
Eu însumi sunt o persoană nerăbdătoare și chiar
de două ori incapabil să asculte același lucru. Dar când
eram copil, mi-am pus părinții să spună
spune-mi basme de multe ori si nu te saturi de ele.
Repetarea este foarte importantă pentru conexiunile
care se formează în creierul unui copil. Repetarea este
de dorit nu numai pentru că nu poate plictisi un copil,
ci în principal
având în vedere faptul că copilăria nu cunoaște
plictiseala, acesta este cel mai bun moment pentru
formarea circuitelor corecte în creierul copilului, care îi
determină întreaga viață intelectuală viitoare. Un copil
de trei luni poate memora un mu complex
o piesă muzicală dacă este interpretată de mai multe
ori la rând. Capacitatea sugarului de asimilare a
informațiilor este enormă. Repetarea în această
perioadă are o altă funcție importantă. Memorarea
basmelor și cântecelor

numeroase repetări, copilul începe să dea preferință unei povești sau cântec, continuând să-și pună nesfârșitele întrebări legate de conținutul acesteia. Își amintește basmul pe care îl iubește pe de rost și își satisface curiozitatea despre lume pe materialul său de ceva vreme. Curiozitatea naște interesul, care la rândul său naște voința atât de necesară pentru creștere. Voința de a acționa nu apare

se așează pe spațiul gol.

Voința este stimulată de interes și, la rândul său, induce o persoană la dezvoltarea ulterioară . Bebelușul ascultă povești, mai târziu se arată interesat de imagini, apoi de scrisori și în sfârșit vrea să învețe să citească.

Am cunoscut niște părinți care și-au trimis copilul la un internat timp de un an și două luni, pentru că au muncit mult. Când copilul s-a întors acasă, era foarte în urmă în dezvoltare. Totusi, la varsta

În acei patru sau cinci ani, a dezvoltat brusc un interes pentru muzică, în special pentru lecțiile de vioară și pian. Părinții perplexi nu puteau înțelege de unde venea această fulgerare bruscă de interes? Au înțeles că într-un internat un copil

nu a primit suficientă stimulare intelectuală cântece de leagăn de Mozart și Schubert. Stimularea intelectuală insuficientă , pe de o parte, și repetarea acelorași piese muzicale, pe de altă parte,

i-a încetinit dezvoltarea mentală, dar i-a crescut susceptibilitatea la muzică. Această poveste
este foarte indicativ și determină reflecții serioase asupra ambiguității diferitelor influențe asupra dezvoltării unui copil în copilăria timpurie .
copilărie.

Imaginația și fanteziile copiilor dezvoltă creativitatea

Mulți părinți ar dori să-și crească copilul pentru a fi creativi. Dar mă tem că modern
Sistemul actual de educare a creativității de la o vârstă fragedă nu este suficient de eficient.

Ce este creativitatea? Este greu de dat o definiție precisă, dar în sensul cel mai simplu este un zbor liber al imaginației, este o intuiție accentuată care poate avea ca rezultat invenții și descoperiri. La acest cel mai înalt nivel de creativitate , intelectul, erudiția și imaginația sunt îmbinate într-una singură . Nu există nicio îndoială că succesul creativității își are rădăcina în emo subiectivă .
percepții raționale și experiențe timpurii din copilărie. Cu alte cuvinte, fanteziile copilăriei pe care adulții par atât de departe de viața reală,
sunt de fapt germenii creativitatii. De exemplu, îi oferi
unui copil o jucărie, să zicem, un fel de animal. Se poate identifica cu acest animal, poate alcătui o întreagă poveste
despre el pe baza unei experiențe reale sau

basme pe care le-a auzit. Sau, de exemplu, o anumită imagine îi poate inflama imaginația într-o asemenea măsură încât adulții pur și simplu nu sunt capabili. Se spune că Leonardo da Vinci

în copilărie am văzut vrăjitoare zburând sub tavan,

și tot felul de monștri care se mișcau printre pete și crăpături în tavan. Un

adult desenează un ceainic, iar un copil vede în desen un pește cu gura deschisă. Un adult poate reproșa copilului: „Nu vorbi prostii, este ceai ”. Un astfel de răspuns ar fi o greșeală și ar echivala cu distrugerea unui mugur care era pe cale să se deschidă.

Dezvoltați intuiția copilului dvs. (al șaselea simț)

Știm că oamenii au cinci simțuri: văzul, auzul, mirosul, gustul și atingerea. Dar are și un al șaselea simț - intuiția. Datorită celui de-al șaselea simț, multe femei, de exemplu, află în mod inconfundabil despre infidelitățile soțului lor. Dar serios vorbind, intuiția este o condiție importantă pentru orice cunoaștere. realizare semnificativă.

Toți marii inventatori s-au bazat pe lor intuiție, în ciuda cunoștințelor și experienței lor vaste. Intuiția se suprapune pe toate cele cinci simțuri și este astfel cel mai vechi și fundamental simț. Cunoscut și sub numele de intuiție

yut „instinct animal" care trece dincolo de cadru ki logica si bunul simt. Am spus deja că un

copil sub trei ani este foarte aproape de un animal, adică nu este încă capabil să gândească logic și se bazează pe instinctele lui. Este foarte important să ne amintim acest lucru și

să încurajeze dezvoltarea instinctelor sale, și în oricare caz, nu le suprima, insuflandu-i aptitudinile si

încercând să ac ioneze asupra lui cu logică i ra iune. Mai mult, din moment ce intuiția este totalitatea tuturor celor cinci simțuri, dezvoltarea intuiției ascute toate simțurile.

Sunt
necesare diferențe
de gen în creșterea unui copil?

Când părinții visează ce va deveni copilul lor, ei iau în considerare genul lui: „Va fi politician sau om de știință?”, „Sper că va fi frumoasă și deșteaptă!” De ce tratăm diferit un băiat sau o fată nou-născută? De fapt, până la vârsta de trei ani, nu există mare diferență între sexe în aspectul fizic. Uneori nici nu le putem deosebi din exterior. În unele limbi, un copil mic este folosit chiar și în genul neutru. Știința crede, de asemenea, că sexual

diferențele încep să apară după trei ani. Cunoscutul psiholog de copii Van Ornstein a efectuat o serie de studii, din care a concluzionat că abia după trei ani comportamentul copilului pe

începe să reflecte genul și deja
la vârsta de patru sau cinci ani, copiii își arată clar sexul în jocuri. Astfel, până la trei ani, decretă doar forma organelor genitale

dezvăluie diferența dintre sexe.

În ciuda acestui fapt, părinții cresc copilul în funcție de sexul lui. De exemplu, un băiat nou-născut este îmbrăcat în albastru, iar o fată este îmbrăcată în roz. Bebelușul nu are încă gusturi, și ce e în neregulă cu băiatul care poartă haine roz și fata care se joacă cu un pistol de jucărie? Este necesar să luați o păpușă de la un băiat dacă și-a arătat interesul pentru ea? De ce să-i amintești constant că este băiat? Și de ce o fată nu poate fi interesată de lupte? Poetul german Rilke a fost crescut ca o fată și chiar s-a îmbrăcat în haine de femeie. Dar din aceasta nu a devenit efeminat. În loc să vă faceți griji că o fată ar putea să nu devină masculină și un băiat să fie efeminat, ar fi mai bine ca părinții să își dea seama ce rău îi fac psihicului copilului, impunându-i ideile lor despre copil.

diferențe de pescuit.

Spune-i copilului tău adevărul

pe subiecte sexuale

Educația sexuală a fost discutată activ în ultima vreme în toate mass-media. Principala întrebare este când să începeți educația sexuală - în școala elementară sau în liceu. Mi se pare nepotrivită această întrebare. Viața sexuală este o sferă a instinctelor, de ce este necesar să ascundeți adevărul de la un copil până la o anumită vârstă și apoi să începeți brusc să vorbiți despre el. Deși un copil mic simte mai mult

gen neutru, deja la doi sau trei ani el
Începe să pună întrebări despre probleme sexuale. Mai întâi descoperă, de exemplu,
masurile in timpul baii ca tata si mama sa fie aranjati diferit. Desigur, el pune întrebări. Dacă în familie se naște un alt copil, el întreabă cum a apărut fratele sau sora

lume.

Copilul ar trebui să primească un răspuns clar la astfel de întrebări. Nu trebuie să râzi sau să-l minți. Rușinea și omisiunile părinților vor face acest lucru

subiectul unui fruct interzis și nu va face decât să-i aprindă curiozitatea, să dea naștere la fantezii inutile.

Intuiția unui copil de doi sau trei ani îi va spune că i se spune o minciună. S-ar putea să nu o arate, dar curiozitatea îi va fi încălzită doar de comportamentul ciudat al părinților săi.

Argumentul potrivit căruia copilul este prea mic pentru a cunoaște adevărul despre sexualitate este nedrept și în acest caz. Subiectele sexuale ar trebui discutate cu calm, pe un ton prietenos, astfel incat

De la început, a fost firesc cu această problemă. Acei adulți care cred că sexul este interzis pur și simplu au greșit.

noua educatie in copilarie.

Dieta greșită dezvoltă obiceiuri proaste pentru tot restul vieții

Problemele de nutriție apar mai devreme sau mai târziu în fiecare familie. Revistele pentru femei și ghidurile pentru părinți sunt pline de articole pe tema: „Cum să convingi un copil să mănânce ceea ce nu-i place?”

Totuși, nu este mai bine să te întrebi cum să eviți cauza care duce la probleme de nutriție decât să te gândești la cum să remediezi ceea ce este deja format? se repezi.

Obiceiurile greșite sunt foarte greu de eradicat. Dacă un copil este forțat să mănânce împotriva lui dorinta, el poate vomita sau dezvolta o aversiune fata de mancare pe viata.

Sunt sigur că, pe lângă alergiile la anumite tipuri de alimente, apar și probleme de hrănire ca urmare a malnutri iei în copilărie . Dacă îi oferi copilului tău unul și aceeași mâncare zi după zi, gusturile lui nu se vor dezvolta și va refuza toate alimentele noi. Gusturile unui copil, precum și alte simțuri , se formează aproape complet între an

si trei. Nu ar trebui să-l hrănești doar cu ceea ce este util, cum ar fi un câine sau un cal. Copilul tau nu iti va spune: "Este delicios!" sau „Gătit perfect !”. Cu toate acestea, este foarte important ca el să se bucure de mâncare și ca mâncarea să fie cât mai variată. I-aș oferi copilului cele mai delicioase, ca să-și dezvolte dreptul

o atitudine bună față de mâncare și lăsați părinții, dacă este necesar, să mănânce ceea ce nu este foarte gustos. O mare atenție trebuie acordată diverselor condimente și aditivi alimentari, astfel încât să învețe cât mai multe senzații gustative.

Rutina zilnică dezvoltă simțul timpului

Timpul nostru, spre deosebire de copilăria mea, este timpul televiziunii. Pentru un copil modern, viața fără televizor este de neconceput. Prin urmare, părinții involuntar, cineva trebuie să urmărească programele pe care copilul său le urmărește, pentru a nu pierde a lua legatura.

Televiziunea joacă rolul unui ceas în viața unui copil, deoarece acesta nu are încă simțul timpului. El asociază fiecare program cu un anumit eveniment - tata pleacă la serviciu, tata vine de la serviciu, e timpul să te culci etc.

Regularitatea programelor de televiziune dezvoltă în el un simț al timpului. De obicei se crede că un copil mic trăiește doar pentru astăzi și pentru el nu există concepte de „trecut” și „viitor”. Pe la vreo doi ani și jumătate, când deja vorbește, începe

nu înțelegeți ce sunt „înainte”, „după”, „ieri” și „mâine”. Cu alte cuvinte, până la copil poate înțelege vorbirea și vorbirea, nu are sentimente

timp. Cu toate acestea, practica arată că bebelușul înțelege încă ce sunt prezentul, viitorul și trecutul, datorită programelor de televiziune repetate. Regularitatea strictă a programelor de televiziune este mai precisă decât evenimentele din viața de familie, cum ar fi micul dejun, prânzul, sosirea tatălui de la serviciu. Televizorul poate face o treabă bună în organizarea rutinei zilnice a unui copil. Este necesar să păstrați un regim strict nu numai pentru a-i insufla bunele maniere, ci și pentru a-i dezvolta simțul timpului. Unele mame își învață copiii să spună ora de la ceas înainte ca copiii să poată număra. Copilul nu înțelege semnificația săgeților, așa că este inutil să-i arăți săgețile și să-i spui: „Opt , e timpul să te culci”. Copilul nu se duce la culcare

pentru că e ora opt, dar pentru că se întunecă și pentru că vrea să doarmă. Programul regulat al rutinei zilnice îi permite copilului să dezvolte un simț abstract al timpului. Această rutină în sine înlocuiește ceasul pentru copil.

Televizor nou programele ajută copilul să vorbească corect

O mamă mi-a spus că fiul ei de doi ani
înva ă să vorbească corect ascultând radioul i alea leprograme.

Probabil veți spune că nu are sens să permiteți unui copil să asculte ceea ce nu înțelege. Dar nu este absolut necesar ca el să înțeleagă totul, principalul lucru este că își dezvoltă obiceiul

învață cuvinte cu accentul, intonația și pronunția corecte. Vorbirea analfabetă și pronunția slabă sunt produse ale

mediului în care copilul crește. miercuri

are un impact de neșters asupra conștiinței noastre vorbim împotriva voinței noastre și nu o poți șterge cu nimic mai târziu. Dacă un adult are anumite particularități ale vorbirii, aproape întotdeauna le transmite unui copil, care apoi le transmite copilului său. În acest fel, ele sunt transmise din generație în generație toate neregulile și distorsiunile din limbaj. Dacă vorbirea

corectă este ferm stabilită în mintea copilului, acesta va putea mai târziu să evite

influența jargonurilor care abundă în mass- media, iar dacă le folosește , atunci fără a aduce atingere limbajului său.

2. Educație

caracter în copilărie

Armonia muzicală se învață cel mai bine în copilăria timpurie.

Filmele arată adesea cum o familie sau un grup de prieteni, pasionați de a cânta împreună, își organizează timpul liber. Sătenii obișnuiți, fără educație, cântă fericiți ho

rom, iar vocile lor sună surprinzător de melodios și armonios. Ascultând o astfel de performanță, copilul învață alfabetizarea muzicală nu din note individuale, ci imediat din armonii întregi. Îl ajută să înțeleagă
diferența dintre sunete atunci când sunt comparate. Este mai ușor pentru un copil să înțeleagă ce are o anumită structură. Combinațiile de sunete îl ajută să intre simți intuitiv relația sunetului
cov și calitățile individuale ale fiecărui sunet. Tonul perfect nu poate fi dezvoltat la un adult, dar este posibil la un copil mic, dacă i se oferă o educație muzicală potrivită.

Învățarea să cânte la vioară dezvoltă capacitatea de concentrare

În 1970, la Târgul de la Osaka, a avut loc un concert de mici violoni ti în onoarea Zilei ONU. A început la ora 11 dimineața, dar până la ora 8 dimineața majoritatea copiilor au venit inclusiv copii de trei și patru ani, erau deja în picioare pătrat, în ciuda frigului, repetându-și și acordând viorile. Am fost uimit de determinarea copiilor. Desigur, copilul trebuie să rămână un copil, viu și curios. Dar vivacitatea și neliniștea nu sunt același lucru. Ultima calitate este extrem de nedorită la un adult. Cineva care nu se poate concentra pe un singur lucru pentru o lungă perioadă de timp

nom, pierde mult timp și energie fiecare sarcină.

Cei care au dezvoltat un grad ridicat de concentrare a atenției au avantaje enorme. Se crede că elevii muzei

Școlile de gândire sunt disciplinate și bine educate. S-ar putea să credeți că părinții țin acești copii stricti și acest lucru îi poate face

plictisitor și serios încă din copilărie. Nimic de genul asta! Ei nu se comportă bine pentru că
părinții sunt prezenți la lecții, dar pentru că sunt capabili de un grad ridicat de concentrare a atenției fără niciun efort deosebit. Studiul este ușor pentru ei și reușesc să facă mai mult decât alți copii în același timp. Astfel, au mai mult timp liber. Toți părinții ai căror copii au urmat cursul de vioară a Dr. Suzuki au declarat că copiii lor

când nu au suferit, pregătindu-se pentru examene, că au învățat bine fără efort, deși s-au jucat mult cu copiii în curte. Această întrebare a dezvăluit un tip complet nou de copil intelectual : vesel, strălucitor și deloc asemănător stereotipului general acceptat al unui bărbat palid și subțire cu ochelari. Faimoasa zicală a lui Confucius este „în armonie cu muzica”. Înseamnă că muzica înmoaie sufletul și îmbunătățește
caracterul. Lecțiile de muzică necesită pregătire regulată, care la rândul său dezvoltă capacitatea de concentrare . Astfel, muzica contribuie și ea la formarea corectă a caracterului.

Cântarea la vioară dezvoltă trăsăturile unui lider

Capacitatea de a conduce alți oameni este considerată o trăsătură exclusiv adultă și, prin urmare, această calitate este crescută la o vârstă mai înaltă. De fapt, încep calitățile unui lider

evoluează mult mai devreme decât cred mulți. S-a observat că în orice grup de copii, cineva
începe să joace rolul de lider.

În cartea sa Child Psychology, Dr. Yamashita spune că potențialul lider al tuturor
Da, el rămâne concentrat asupra gândurilor și acțiunilor sale, chiar dacă în jurul lui sunt mulți alți copii . Într-un joc sau alte activități, el încearcă mereu să creeze ceva nou și este primul care își asumă realizarea ideilor sale.

Aceleași calități sunt aduse la nivel de cursuri.
pe o vioară. Prin urmare, nu este de mirare că studenții Dr. Suzuki sunt viață
copii demni, energici, cu înclinație spre conducere și deloc genii palide. Acești copii din

timpul va deveni lideri într-o societate care întotdeauna are nevoie de astfel de oameni.

Mulți dintre studenții Dr. Suzuki au preluat conducerea ocupând func ii în cele mai cunoscute orchestre pace.

Educația muzicală la o vârstă fragedă se reflectă chiar și în aspectul copilului

Se crede că aspectul unei persoane depinde în întregime de ereditate. Și totuși tu nu am observat o dată cum se schimbă aspectul persoană, în funcție de modul în care este viața lui. Desigur, este posibil să se schimbe radical forma ochilor sau a nasului numai cu ajutorul chirurgiei plastice, dar aspectul în ansamblu și comportamentul se schimbă foarte vizibil în funcție de circumstanțele vieții. Aceste schimbări sunt evidente în special la copii. Astfel, de exemplu, aspectul unui copil care ascultă muzică sau ia lecții de muzică se schimbă cu siguranță sub influența acestor activități. Am făcut un experiment la Asociația pentru Dezvoltare timpurie cu un grup de sugari care la început, când mamele lor i-au reunit pentru prima dată, nu diferă în niciun fel unul de celălalt. După aceea, unii dintre copii au fost aleși la întâmplare din acest grup și le-au dat să asculte Mica serenată de noapte a lui Mozart. Patru luni mai târziu acestea

copiii erau semnificativ diferiti de restul: erau mai vioi si ochii lor straluceau mai stralucitor.

Cunoscutul critic muzical japonez Maruo mi-a scris într-o scrisoare: „Sunetele au un efect mare asupra unei persoane. Atentă ma
Teri a observat probabil cum s-au schimbat copiii de la al Doilea Război Mondial. S-a întâmplat
din trei motive: 1)
nivelul cultural al mamelor înseși a crescut; 2)
nutriție îmbunătățită; 3) impactul sunetelor asupra
copiilor a crescut. Maruo este sigur că muzica
schimbă expresiile faciale . A observat acest
fenomen interesant
o singura
data. Prin urmare, el folosește metoda „cufundarii unei persoane în muzică” cu încredere deplină că muzica face o persoană frumoasă. El crede că nu este suficient ca un copil de o lună să asculte doar vorbirea, el, desigur, aude muzică, care
care sună la radio, televiziune, din înregistrări.

Memorarea poeziilor antrenează memoria

Zăpada se topește

Pe ramura copacului
unde porumbelul cocă.
Uite, un pisoi mic Calcă încet Pe
frunzele căzute de toamnă. Un copil
se târăște și râde, A împlinit doi ani în
această dimineață.

Acesta este un poem tradițional japonez haiku scris de Issa Kobayani, un poet al Evului Mediu târziu. În școala noastră experimentală pentru educarea talentelor, astfel de haiku sunt învățați să antreneze memoria. Haiku sunt foarte potrivite în acest scop deoarece

că sunt scurte, ritmice - sunt ușor de reținut. În plus, îndeplinesc cerințele care se aplică poeziei pentru copii:

„poeziile pentru memorare ar trebui să educe

Există sentimente nobile la un copil și ar trebui să fie frumoase, rafinate și demne de a fi amintite toată viața. Și, în același timp, copilului ar trebui să le placă.”

La început, copiii învață o poezie de Issa în fiecare zi. Li se spune despre conținutul poeziei, a doua zi au citit

topește-l pe de rost și obține sarcina de a învăța lucruri noi. Astfel, copilul antrenează memoria, dar în același timp se bucură de ea. Dacă pentru prima dată un copil are nevoie să audă o poezie

de zece ori înainte să-și amintească, apoi data viitoare îi sunt suficiente trei sau patru repetări și apoi o dată. Mi s-a spus că un copil învață 170 de versuri din Issa pe an.

Repetiția este mama învățării. Aceasta este o axiomă. Dacă copilul a uitat versul, cereți-l să repete întreaga poezie de la început până la sfârșit. Cei care și-au antrenat memoria în acest fel pot reține o poveste întreagă după patru sau cinci lecturi. Unii cititori vor fi sceptici cu privire la această metodă de antrenare a memoriei. Și eu , la

început, am crezut că haiku-urile lui Issa nu sunt tocmai potrivite pentru copii. Cu toate acestea, scopul unor astfel de studii nu este numai

memorează, dar și dezvoltă simțul estetic al copilului, mentalul lui

abilitate și potențial creativ. Creierul unui

copil este capabil să păstreze în memorie de la o sută la două sute de poezii scurte. Dar memoria rugineste daca nu este folosita. Cum cu cât este folosit mai intens, cu atât funcționează și se dezvoltă mai bine. Capacitatea copilului de a-și aminti

antrenează-te până își găsește plăcere repeti ie.

Înconjurați copiii mici cu tot ce aveți mai bun

Pe vremuri, negustorul de antichități și-a înconjurat ucenicul în primele șase luni de pregătire.

numai cele mai valoroase și reale opere de artă, astfel încât, după ce le-a văzut destule , el a putut întotdeauna să distingă adevărata antichitate.

riat dintr-un fals.

Această metodă de predare este bine aplicabilă creșterii unui copil. Dacă creierul lui, care este încă ca o foaie goală de hârtie, este sigilat

adevărata artă este turnată, ea va rămâne acolo toată viața. Creierul lui refuză să perceapă
fals când devine adult și părinții nu
îi poate influența gusturile.

Dacă falsurile îi sunt imprimate în creier, el va fi insensibil la arta autentică. Desigur , nu este întotdeauna ușor să distingem adevăratul de fals. Formând nevoile estetice ale copilului lor, părinții trebuie să aibă încredere și în ele

gustați și lăsați-vă ghidat de produse excelente
confesiuni de artă care au fost apreciate în toate vârstele.

Nu este necesar să îi oferi copilului doar cărți cu imagini primitive, deoarece se presupune că nu va înțelege limbajul mai complex al picturii. Dacă părinții îi apreciază pe Matisse și Picasso, cu siguranță își pot arăta picturile copilului lor. Dacă le place muzica lui Beethoven și Mozart, lăsați copilul să le asculte ca

cât mai des posibil.

Atunci când în creier se formează un stereotip al artei adevărate, acesta va fi baza pentru aprecierea operelor de artă mai târziu în viață.

Astăzi, mamele din întreaga lume își ceartă copiii că nu sunt interesați decât de muzica pop. Dar de la ce te mai poți aștepta

muguri, dacă din copilărie ei, ca
de regulă, ei aud doar această muzică, care este ferm imprimată în creierul lor. Desigur, ei nu mai sunt capabili să perceapă o muzică mai complexă. Când anumite modele se formează în minte, este prea târziu pentru a-i învăța pe copii ce să facă.

apoi la altul.

Puterea influenței muzicii și picturii, aceste două tipuri de artă care formează gustul estetic, depinde de educația timpurie. Dacă se pune o bază solidă, îi va face viața mai ușoară copilului. Ajutorul părinților ar trebui să fie oportun.

Copilul este un mare imitator

Când aveam trei ani, îmi plăcea să imit bâlbâiala unuia dintre vecinii noștri. Mama m-a certat: „Încetează! Bâlbâiala este contagioasă.”

Autorul multor cărți despre copilăria timpurie K.M. Joenes recomandă să ducă un copil căruia îi este frică de câini în locuri unde copiii se joacă cu câinii lor. Imitând acești copii, va scăpa de ai lui

frică. Am

auzit de la o mamă că copilul ei era foarte pretențios la mâncare până când a început să planteze
el la masă cu alți copii de aceeași vârstă, care mâncau lacomi orice mâncare. Uneori, rebe
o noapte cu poftă slabă începe brusc să se simtă bine
mănâncă după o vizită la casa în care copiii mănâncă cu un de invidiat
apetit. Mama poate crede că copilul ei
Nu-mi place să gătească, dar de fapt
el doar imită alți copii. Copiii încep să imite în primul

an

viata, iar in al doilea si al treilea an imita
în mod conștient și nu numai copiilor de vârsta lor,

dar și mai în vârstă. Nu e de mirare că spun că copiii sunt oglinda adulților. Prin urmare, în prezența unui copil, acordați atenție comportamentului dumneavoastră, mai ales când copiii sunt la vârsta lor cea mai imitativă. Copiii de trei ani imită toate gesturile, felul

vorbind, mers etc.

Această tendință de imitare afectează și starea emoțională a copilului. Copil
poate deveni nervos după ce s-a jucat cu un alt copil nervos sau poate deveni brusc frică de avioane dacă prietenul său îi este frică de ele. Imitând, copilul nu se maimuță doar - acestea sunt acte de creativitate

reală. Prin urmare, nu -l certa și nu o lua prea în serios, pentru a nu-l ucide pe creativ din nas.

personalitate, care, desigur, nu este inclusă în dvs
măsurători.

Succesul într-un domeniu dă încredere în alții.

După cum am argumentat în mod repetat, lecțiile jocului continuă
Lecțiile de vioară sau de limbi străine sunt necesare nu pentru a crește un geniu dintr-un copil, ci în principal pentru a contribui la dezvoltarea intelectuală generală a acestuia. Este mai util pentru un copil să-și încerce mâna la diverse activități, cu o gamă cât mai largă de activități.
metode decât să te concentrezi pe un singur lucru. Pe de altă parte, dacă reușește într-un domeniu, îi va da încredere în sine și va avea mai mult succes în alte activități. Există multe exemple de acest gen. Era un băiat foarte timid de trei ani în clasa doctorului Suzuki. Vorbea prost în comparație cu

alți copii, au râs de el și nu l-au acceptat în jocuri. Când i s-a propus să încerce vioara, a izbucnit în plâns și nici nu s-a atins de ea. După câteva luni în care a participat la cursul pacientului Dr. Suzuki, copilul a început să se joace și după

de șase luni era cel mai bun cicato pizz. Acest lucru i-a dat încredere în abilitățile sale. Spre surprinderea părinților săi, a început să studieze din proprie inițiativă. Mai mult, a devenit mult mai sociabil și mai energic și în alte chestiuni. El a pozat adesea ca dirijor, a devenit lider printre copiii din cartier și a vorbit cu

complet corectat.

Astfel de transformări apar și la adulți, dar la copiii mici, ale căror experiențe psihologice sunt încă superficiale, cum ar fi

modificările nu apar mult mai ușor.

3. Creativitate și abilități

Oferă-i copilului tău creioane cât mai devreme posibil

La opt luni, copilul poate ține deja un creion. Capacitatea de apucare, mai mult decât orice altceva, indică dezvoltarea sănătoasă a copilului. La aceeași vârstă, copilul

naet să rupă cărți, să rupă jucării, aducând mama la disperare. Cu alte cuvinte, rebe
nok intră în stadiul autoafirmării.

Este important să dirijați în mod inteligent acțiunile copilului , deoarece capacitatea lui viitoare de a fi creativ depinde de acest lucru. Dă-i karan dashas colorate. El, desigur, va începe imediat să picteze oriunde. Dacă îi dai o foaie de hârtie, el va trage câteva linii strâmbe și cel mai probabil va rupe hârtia. Pentru tine este doar o mâzgălire, dar pentru

este auto-exprimare.

Cu toate acestea, mulți părinți suprimă fără să vrea această dorință de auto-exprimare. Îi impun ideile lor: „Ține creionul așa!”, „Merele ar trebui să fie roșii”, „ Desenează un cerc așa”, „Nu rupe cartea”, „Nu scăpați.

hârtie pe podea", „Nu scrie pe masă". Există prea multe interdicții pentru un copil mic? Uneori, o casă în care este un copil mic lovește cu curățenia și ordinea ei. De obicei, oaspetele latră un compliment mamei, care ține casa în așa ordine și are timp să aibă grijă de copil. Într-adevăr, îngrijirea copiilor de dimineața până seara nu lasa timp sau energie pentru a mentine curatenia in casa. Ar fi un șoc pentru o mamă să știe că menajarea ei conștiincioasă împiedică dezvoltarea creativă a copilului ei. Tot ceea ce face un copil cu mâinile sale - desenează, aruncă jucării, rupe hârtie - îi dezvoltă intelectul și înclinațiile creative. Cu cât îi oferiți mai devreme creioane copilului, cu atât rezultatele vor fi mai bune . Dar dacă în același timp ești în fiecare minut

opriți-l, atunci oricum împiedicați astfel dezvoltarea abilităților sale creative.

Hârtie de desen standard - persoană standard

Ilustratorul Hiroshi Minabe este nemulțumit de creșterea de astăzi a copiilor sub trei ani. Unele dintre ideile lui mi se par demne

atentia mea.

De exemplu, el spune asta înainte

Pentru a începe să picteze o imagine, artistul decide ce format va avea. Copilului i se dă o foaie standard de hârtie și astfel îl privează deja de posibilitatea de a alege. Observăm aceeași atitudine și în alte întrebări. De exemplu, se crede că un copil

potrivit doar pentru cântece speciale pentru copii și

basme. Această lipsă de imaginație din partea adultului limitează, la rândul său, imaginația copilului. Când copiilor li se oferă numai foi de hârtie

dimensiune standard, ei învață subconștient ideea că toate imaginile ar trebui să fie numai

la această dimensiune și că asta vor de la ei

părin i i educatori.

Un copil vede o lume vastă (mult mai mare decât își pot imagina părinții) când ia pentru prima dată un creion și descoperă că poate face semne pe hârtie goală. Această lume vastă este mult mai mare decât o bucată de hârtie standard. Aș da unui copil o foaie uriașă de hârtie pe care să se târască pe ea în timp ce desenează. Fișa standard promovează educația

negarea unei persoane standard, lipsită de creativitate și suficientă rezistență.

Prea multe jucării împrăștie atenția copilului

Mi se pare că în Japonia copiilor li se oferă prea multe jucării. Mă uit adesea în magazine cum un copil se apropie de isterie, cerând să cumpere ceea ce îi place.
o jucărie pentru el, iar părinții nu o suportă și nu o pot cumpăra. Cu toate acestea, mulți specialiști preșcolari
Unii părinți cred că, refuzând să-și satisfacă orice dorință a copilului lor, părinții nu manifestă o lipsă de iubire față de el, ci, dimpotrivă, acționează în propriul său interes. Mulți psihologi cred că atunci când sunt prea mulți

jucării, îl copleșește și îi este greu să se concentreze asupra unui singur lucru. Copilul se joacă cel mai bine cu o jucărie, inventând o varietate de jocuri cu ea. In imaginatia lui, o bucata de lemn sau un capac de ceainic spart se poate transforma intr-o casa fabuloasa sau intr-un lac minunat si va fi mult mai interesant.

mai frumos decât o jucărie scumpă din magazin.

Astfel, dacă doriți să dezvoltați gândirea și ingeniozitatea ieșite din cutie la un copil, nu-i cumpărați tot ceea ce cere. Acest lucru va obține exact efectul opus.

Nu ar trebui curățată
departe tot ce poate
fi periculos pentru copil

Mamele prea grijulii încearcă să țină la distanță tot ceea ce poate dăuna copilului. Când un copil începe să se târască sau să meargă, el este încă atât de instabil încât se răstoarnă constant

vază, apucă cablurile electrice, alunecă pe podeaua de beton. Bineînțeles, mamele încearcă să salveze copilul de orice pericol îndepărtând totul din a lui
cale și lăsând doar obiecte contondente și ce
el nu se poate mișca. Astfel, practic creează
un vid mintal în jurul copilului lor. Am menționat deja beneficiile senzațiilor tactile pentru dezvoltarea copilului. Madame Montessori recomandă să oferi copilului în mod conștient obiecte dure și moi, aspre și fragede, contondente și ascuțite, grele și ușoare. Copilul este interesat de tot ceea ce îl înconjoară. El atinge și

simte obiecte, iar uneori se răstoarnă sau
îi sfâșie, iar aceasta este o dovadă a curiozității și creativității sale tot mai mari.

Copilul are propria sa idee despre ordine

Deși este dăunător pentru un copil să trăiască într-un mediu ideal ordine în casă, nu spun că ar trebui să fie haos în casă. După cum am spus de multe ori, stereotipurile se formează în mod activ în creierul lui, iar acest lucru îl face sensibil la culori, forme, locuri.
fiind în spațiu. Deoarece abilitățile
sale de recunoaștere a modelelor evoluează constant ca urmare a
repetarea, trag concluzia că dacă el întotdeauna
găsește același obiect în același loc, acest lucru are un efect pozitiv asupra lui
ac iune, ca în cazurile cu asimilarea altor aptitudini. Copilul
este foarte sensibil la orice schimbare din viata lui. Uneori copilul începe să plângă
fără un motiv aparent, își pierde pofta de mâncare, temperatura îi crește. Aceste simptome pot fi o reacție la schimbările din mediu pe care adultul nu le poate observa.
Cu alte cuvinte, orice schimbare perturbă ideea de ordine a
copilului. Dacă acestea

schimbările îi sunt neplăcute, el reacționează în mod natural în consecință. Trebuie să înțelegem asta copiii sunt mult mai sensibili la schimbările dintr- o anumită ordine de lucruri decât adulții. Copiii percep obiectele nu izolat, ci în interconexiune unul cu celălalt. Aceasta, la rândul său, contribuie la dezvoltarea lor, așa că noi adulții ar trebui să evităm schimbările bruște care pot perturba ideile copilului despre stabilitate și ordine în lume.

Oferă copilului tău un post de observație

Mi-a trecut adesea prin minte când vedeam un copil,

întins într-un scaun cu rotile fără nimic de văzut decât tavanul gol sau o plasă de țânțari. Uneori apare și dispare rapid fața unui adult. Acest lucru nu este bun. Copilul trebuie să se uite la ceva. Părinții din întreaga lume atârnă zdrănitoare peste pătuțurile lor. Nu sunt sigur că acest lucru este suficient. Madame Montessori îmi împărtășește îngrijorările. Ea este

susține că la această vârstă copiii absorb toate senzațiile senzoriale cu voracitate și că această nevoie nu poate fi satisfăcută dacă copilul este în mod constant întins pe spate în pătuțul său sau într-un cărucior. Deși adulții se apleacă periodic asupra copilului, acest lucru îi irită doar ochii,

în timp ce se străduie te să urmărească obiectul care dispare fără a putea întoarce capul. Vă sugerez să o așezați într-o poziție înclinată, astfel încât să aibă vedere, în loc să vă aplecați constant peste el sau să aruncați jucării în el. Deci el poate vedea

ce se întâmplă în afara căruciorului său.

Jucăriile trebuie să fie plăcute la atingere

Artistul Hiroshi Manabe este cunoscut pentru stilul său unic de pictură. Are propria sa teorie despre parenting, pe care a testat- o singur.

copiii lor.

„Nu le cumpăr niciodată jucării gata făcute. Le dau truse de piese din care pot asambla singuri jucăria. Chiar dacă nu au

și încep să plângă, știu că ei

oricum nimeni nu va ajuta. Dacă vor să aibă o jucărie, trebuie să o asambleze singuri. Prin urmare, de

Tu faci tot posibilul.”

Aceasta este o tehnică educațională grozavă - include „bucuria realizării”, care este lipsită de un copil care are doar jucării gata făcute . Este foarte important, totuși, că pliabil

jucăria corespundea capacităților de vârstă ale copilului, altfel această metodă se va transforma în cruzime față de copil. În magazinul pentru copii, chiar și ochii adulților se fac din abundența de jucării strălucitoare, originale. Cheltuim fiecare bănuț așteptând copilul

va fi la fel de încântat de aceste achiziții. Dar , de obicei, un copil se joacă cu o jucărie nouă timp de câteva minute și apoi o aruncă. Fiecare părinte a trăit această experiență.

Jucăriile gata făcute sunt rareori pe placul copiilor, deoarece au puține în comun cu lumea din jurul lor. Nu este suficient pentru ei ca jucăria să fie frumoasă sau amuzantă. Poate că se va juca cu calea ferată întortocheată mai mult timp, adunând și demontând șinele, urmărind cum se mișcă trenul. Pe baza ideilor

lui Montessori, a fost dezvoltată o serie de jucării care imită obiecte reale de uz casnic. Ele pot fi atinse, aruncate, plasate în interiorul unui prieten prietene, desfaceți și fixați, deschideți și închideți. Acestea sunt toate abilitățile de care au nevoie copiii. ku in viata.

Adulții au adesea idei distorsionate despre valoarea unei anumite jucării bazate pe propriile experiențe din copilărie . Bebelusul studiaza curios obiectele din jurul sau si mai ales reactioneaza la cele care
oferiți-i „bucuria realizării” și satisface -i nevoia de „creativitate”.

Cărțile nu sunt doar pentru citit, iar cărămizile nu sunt doar pentru construcție.

Cu imaginația noastră limitată, noi, adulții

lye, credem că o carte ar trebui doar citită și construită din cuburi. Cărțile și blocurile sunt de obicei primele jucării ale unui copil. Adulții impun copilului ideile lor despre cum să se joace cu ei. Dacă copilul se joacă în felul lui, atunci

scopul este atins indiferent de ce și cum el joaca.

A-l corecta înseamnă a-i interfera cu creativitatea dezvoltare sau chiar să-i ia dorința de a juca. El poate folosi cartea ca un tunel, poate să deseneze pe ea sau să o rupă. Este mai bine să nu-i dai deloc cărți decât să insisti că doar le citește. Când are un interes pentru citit, el însuși va înțelege că cărțile sunt un interes.

totul e de citit.

Copilul se plictisește să se joace cu jucăria terminată, care poate fi folosit doar pentru unii

o singură întâlnire. Oricât de scumpă ar fi această jucărie , nu are nicio valoare pentru copil dacă nu poate să facă ceva cu ea cu mâinile sau să o adapteze conform imaginației sale bogate.

Aproape toți părinții au trecut prin asta. De obicei , primul copil i-a fost cumpărat prea multe jucării, iar al doilea mai puțin, realizând că copilul nu avea deloc nevoie de abundență de ele. Ray

Nu vrem să avem câteva jucării, dar utile.

Pentru un bebeluș, materialul de joacă este tot ceea ce atinge și vede. Nu este deloc nevoie să-i cumpărați jucării și nu insistați să-l facă

a jucat meticulos așa cum trebuia.

Sculptarea, tăierea modelelor din hârtie și plierea figurilor din hârtie dezvoltă înclinațiile creative ale copilu

Aruncă o privire în jur vei fi uimit cât de mult există jucării simple care au fost folosite de secole. Acesta este lut, hârtie pentru tăiat, hârtie colorată pentru plierea figurilor.

Aceste materiale au o caracteristică comună - nu au o formă sau un scop specific. Cu alte cuvinte, li se poate da orice formă. De aceea sunt jucării ideale pentru un copil mic , când intelectul se dezvoltă cel mai rapid. El

poate face ce vrea cu aceste materiale. Să presupunem că dăm lut și hârtie unui copil care nu are încă un an. Le atinge fără niciun scop, nu intenționând să facă ceva din ele, ci doar studiindu-le. Dar, răsturnându-le în mâini, el le schimbă deja forma, observând aceste schimbări cu surprindere . Și asta în sine este o experiență valoroasă.

La această vârstă, copilul pur și simplu va zdrobi și atinge lutul și hârtia din nou și din nou, obținând

plăcere în acest proces. În subconștient
el începe să înțeleagă relațiile cauzale dintre acțiune și rezultat.

Treptat, începe să încerce să modeleze lutul și să facă o barcă din hârtie. Aceste
jucăriile sunt ușor de transformat în obiecte simple
tu, și în foarte greu, în funcție de etapă
Dezvoltarea copilului. Un

copil care începe să sculpteze de la o vârstă fragedă este
semnificativ înaintea fraților săi în stăpânirea diferitelor abilități. Iar
ideea aici nu este asta
începuse să practice modelajul mai devreme, dar modelul respectiv i-a trezit devreme înclinațiile intelectuale și creative. Mână de joc și auto-exprimare
Sculptura este prima, dar deloc singura calitate dobândită de un copil prin modelare.

Jocurile de rol dezvoltă înclinațiile creative ale copilului

Scopul principal al activităților precum lecțiile de muzică sau o limbă străină, după cum am subliniat de mai multe ori, nu este atât să înveți ceva pe copil, cât să-și dezvolte potențialul nelimitat. Jocurile de rol servesc aceluiași scop. Autorii cărții „Unele aspecte ale copilăriei oamenilor eminenti" fac următoarea concluzie: fiecare copil,
indiferent de gradul de dotare, el merită o atitudine atentă, încurajare și ajutor, astfel încât să dezvolte la maximum tot ce este mai bun din sine, indiferent de statutul său social sau apartenența rasială. Noi,

adulții ar trebui să-i dea această înțelegere și să-l ajute, iar asta necesită timp și răbdare.

Scriitorul pentru copii Goro Maki crede că cei atr sau jocul de rol este una dintre cele mai bune moduri de a dezvolta creativitatea copiilor. Cu toate acestea, el
constată cu triste e că din moment ce copilul nu este imediat afectat de influen a benefică
participarea la spectacole de teatru, deci

părin ii care se a teaptă întotdeauna la rezultate imediate pot fi dezamăgi i. Am văzut rezultatele observațiilor asupra copiilor care au fost încurajați să joace teatru și să compună piese de teatru. În clasa I și a II-a de școală elementară au studiat

medie sau chiar sub medie, și apoi a tras brusc înainte, lăsând alți copii departe

care în spate.

Nu sugerez deloc ca copiii să joace roluri în piese sau să facă chipuri. Adică exprimarea de sine
prin mișcări ale corpului și cuvinte, spre deosebire de creioane sau instrumente muzicale. Cel mai
ceea ce este valoros în aceste jocuri este posibilitatea de a se exprima direct și liber în relațiile cu ceilalți.
gim membri ai grupului.

Exercițiul fizic stimulează dezvoltarea inteligenței

Profesorul Kunyo Akutsu a făcut cercetări în numele Asociației pentru Dezvoltare timpurie și a constatat că o postură proastă de mers este rezultatul unei pregătiri fizice insuficiente în copilărie .

în timpul zilei.

Bebelușii încep să meargă încă de la opt luni. Dacă nu sunt antrenați în mișcări de bază la această vârstă, nu le vor executa niciodată corect și nu vor dobândi niciodată altele.

abilități bazate pe aceleași sisteme cerebrale. În acest sens, antrenamentul timpuriu de mers pe jos joacă același rol ca și timpuriu

lectii de muzica sau limbi straine.

Voi vorbi în detaliu despre educația fizică a copilului pentru a-i convinge pe părinți că, în primul rând, abilitățile motrice de bază

ki trebuie antrenat în copilărie, iar în al doilea rând, pregătirea fizică adecvată este excelentă

stimulează dezvoltarea psihică a bebelușului.

În copilărie, creierul unui copil nu se dezvoltă separat de corp. Dezvoltarea mentală are loc în paralel cu cea fizică și senzorială. De exemplu
Măsuri, înotul dezvoltă nu numai mușchii, ci și reflexele. Profesorul Atsuku scrie: „Exercitul fizic
îmbunătățește funcționarea tuturor organelor și crește rezistența copilului la stresurile externe". Desigur, copilul va crește chiar dacă doar îl hrăniți și
aveți grijă de el. Dar dacă nu -i mai dai nimic, atunci setul de abilități cu care s-a născut va rămâne nedezvoltat. Exercițiul fizic este una dintre componentele principale ale dezvoltării sale. Ele stimulează dezvoltarea mușchilor, a oaselor, a organelor interne și a creierului. S-a observat că un copil care începe să meargă devreme este foarte inteligent. Acest lucru se datorează probabil că o activitate fizică mai intensă contribuie la dezvoltarea intelectului său.

Antrenează-ți mâna stângă în același mod ca și dreapta

Sunt mulți stângaci printre cunoscuții tăi? Probabil unul sau doi. Și sunt și mai puțini oameni care dețin în mod egal ambele mâini. Nu știu dacă Adam și Eva erau dreptaci, dar la un moment dat în istoria omenirii, folosirea mâinii drepte a devenit norma. Totul este conceput pentru dreptaci - conducere, echipamente sportive, echipamente de bucătărie și unelte. Prin urmare , prin tradiție, părinții își învață copiii să folosească mâna dreaptă. Există mult mai mulți oameni în America decât în Japonia, care vorbesc la fel de bine atât mâna dreaptă, cât și mâna stângă. Dar sunt încă mai mulți dreptaci decât stângaci. Are vreo bază această preferință pentru mâna dreaptă? Există theo

riya că accentul pus pe mâna stângă supraîncărcă inima. Dar nu am întâlnit niciodată un stângaci cu inima bolnavă . Cunosc o persoană care, fiind stângaci în copilărie, și-a antrenat mâna dreaptă și acum le folosește ușor și liber pe amândouă.

Când am auzit despre asta, am încercat să-mi antrenez mâna stângă, dar fără succes. In al meu vârsta nu mai este posibilă: mâna stângă scrie mâzgălește și nici măcar mingea nu zboară spre țintă. Brațul drept și cel stâng s-au născut în același timp, iar anatomia lor este aceeași. De ce funcționează diferit? Aparent, pentru că încă din copilărie a existat o atitudine diferită față de ei.

Maimuțele nu fac nicio distincție între mâna dreaptă și stânga, ele folosesc liber ambele mâini pentru a mânca și a se juca. Astfel, omul este mai puțin perfect în această privință decât maimuța. Există o presupunere că, dacă mama ține întotdeauna copilul pe mâna stângă în timpul hrănirii pentru a face altceva cu dreapta, atunci mâna lui dreaptă va fi întotdeauna apăsată, iar apoi mâna stângă se va dezvolta mai bine. Uneori , un copil începe accidental să scrie cu mâna stângă și

se dezvoltă mai bine decât cel potrivit.

Toată lumea poate dezvolta atât dreptul cât și mâna stângă, dacă începe să o facă încă din copilărie. Am spus deja că antrenamentul degetelor contribuie la dezvoltarea intelectului. Din acest punct de vedere, mâna stângă nu trebuie neglijată.

Copiii
beneficiază de mers pe jos

Din cauza traficului, nu mai vedem copii jucându-se pe străzi. Sunt conduși de mâna mamei lor, nu au voie să zâcâie singuri. Inainte de

Înainte de a începe să te plângi că nu ai timp să mergi în ritmul copilului tău, gândește-te cât de bine este mersul pe jos pentru el. Întregul corp este implicat în mers. Din cei 639 de mușchi ai corpului

nostru, 400 sunt implicați în mers. Spre deosebire de alte exerciții fizice, mersul alternează ritmic tensiunea și relaxarea. Cu mersul corect, mușchii unui picior nu se strâng, în timp ce pe celălalt se odihnesc. Mișcare lină, fără pierderi

energie.

Nu întâmplător, mulți scriitori spun că atunci când munca lor este blocată, fac o plimbare, timp în care apar idei noi. După toate probabilitățile, mersul pe jos stimulează procesul de gândire. Nu observăm procesul de mers, percepându-l ca pe ceva în sine.

luate de bună. Dar nu este. După cum arată povestea a două fete care au crescut într-o haită de lupi, un copil se va târî dacă este înconjurat de

recolta creaturi care se misca pe patru picioare. Este foarte important ca copilul să fie predat corect

plimbare de la o vârstă fragedă.

Abilitățile motorii au nevoie și de antrenament.

Cuplul Ikeda, ambele gimnaste, au decis să-și antreneze primul copil după sistemul dezvoltat de Asociația noastră de Dezvoltare Timpurie. El în curând a arătat abilități atletice uimitoare . Părinții lui au decis că el le-a moștenit talentele, că era în sângele lui. Prin urmare, nu au studiat cu al doilea copil, iar el nu a arătat deloc abilități atletice, deși s-a născut din aceiași părinți sportivi. Cuplul a ajuns la concluzia că abilitățile motorii depind puțin de ereditate și nu numai

de la antrenament. Fizicul nostru și coordonarea mișcărilor sunt moștenite. Dar felul în care ești Puteți dezvolta înclinațiile pe care le-ați primit de la natură, depinde de antrenament. Poate fi de la născut pentru a avea date excelente pentru înot sau gimnastică, dar fără antrenament adecvat, aceste înclinații nu se vor realiza. În același timp, s-a născut un copil

cu date fizice slabe, poate obține un mare succes sportiv. Geniu frate și soră vorbind șapte

limbile despre care am vorbit mai devreme s-au născut slabe din punct de vedere fizic. Dar, ca urmare a alergării grele și a flotărilor, au obținut rezultate bune. Cea mai mică fată a început să se antreneze la 11 luni, iar fratele ei mai mare la doi ani și jumătate. Drept urmare, sora aleargă mai bine decât fratele. Acest exemplu demonstrează încă o dată că abilitățile motorii depind nu atât de ereditate, cât de antrenamentul timpuriu . Ceea ce se numește o capacitate înnăscută de a exercita este de fapt rezultatul creșterii unui copil într-un mediu atletic.

Cu cât începeți mai devreme să faceți exerciții, cu atât rezultatele sunt mai bune.

Am povestit deja cum înoată copiii de numai câteva luni și că un copil care tocmai învață să meargă poate învăța cu ușurință Xia cu rolele în timp ce este foarte greu pentru un adult să stăpânească aceste abilități , uneori atât de dificile încât orice dorință de a învăța dispare. Am început să joc golf la patruzeci de ani. Și deși mă antrenez din greu de 15 ani, tot joc prost. Dacă aș fi început să mă joc de mic, sunt sigur că m-aș fi jucat mult mai bine fără să cheltuiesc atât de mult efort. Un prieten de-al meu a început să-și învețe copiii cum să joace golf când unul avea șapte ani, iar ceilalți nouă. Cel mai tânăr este cu mult înaintea celui mai mare și acum, opt ani mai târziu, deși cel mai în vârstă complex atletic i superior celor mai tineri în alte sporturi. Tatăl lor a încercat să înțeleagă decât motivul succesului fiului cel mic. Singura explicație este că a început exercita mai devreme.

Pentru un copil, muncă și joacă - Asta e lafel

Aș vrea să vă dau următorul sfat: lăsați copilul să muncească cât poate, dar
cu o condiție ca rezultatul muncii lui să nu fie important pentru tine. Pentru un copil, nu rezultatul activității sale este important , ci procesul în sine. Noi, adulții, ne dorim ca fiecare job să fie finalizat. Și aceasta este diferența dintre muncă și divertisment.

Indiferent cât de simplă este treaba, copilului ar trebui să i se arate cum să o facă. Munca cere adesea
prudență și concentrare
secara nu sunt necesare în joc.

Prin urmare, participarea copilului la travaliul simplu al acasă este foarte util pentru dezvoltarea intelectului și a abilităților motrice. În mod ciudat, mulți părinți uită că copilul poate
Ste cu adultii pliviti gradina, udati, spalati podelele, curatati casa. Este ușor de predat
iar acest lucru este cel mai direct legat de viața de zi cu zi. Desigur, cel mai ușor

lasa copilul singur. Copilul nu este pornit
înainte de a-l învăța să se joace, este mult mai greu
să-l înveți să facă treburile casnice simple. Dar acei
părinți care, pentru a-și ușura viața, cred că este „crud
să-i faci pe copiii mici să muncească” își privează
copilul.

Partea 5

Ceea ce nu trebuie evitat. O privire în viitor

Dezvoltarea timpurie nu este pregătire pentru grădiniță

Primesc multe scrisori. Unii nu sunt de acord cu opiniile mele, deși majoritatea le împărtășesc. Din păcate, mulți consideră devreme

educa ie ca pregătire pentru grădini ă sau
ca dezvoltarea talentului.

O mamă scrie: „Mi se pare că principala problemă este în imperfecțiunea educației școlare, și nu în copilăria timpurie. mă îndoiesc

Școala timpurie poate continua ceea ce a început în educația timpurie. Singurul criteriu în școală este nota la examen. Acest sistem nu distruge toate celelalte înclinații ale copilului, care au fost parțial dezvoltate în copilăria timpurie?

De asemenea, mă îndoiesc de înțelepciunea sistemului școlar din Japonia, unde toți copiii merg la școală la vârsta de șase ani, urmează aceeași programă și apoi intră într-o instituție de învățământ superior. Acest sistem este la fel de nesatisfăcător pentru copiii talentați cărora le este prea ușor și pentru copiii incapabili cărora le este prea dificil.

Educația standard nu poate produce oameni capabili să-și asume responsabilitatea pentru dezvoltarea societății în secolul XXI. Din cauza imperfecțiunii

sistemului educațional, acord o importanță atât de mare dezvoltării timpurii. Cu o educație adecvată la o vârstă fragedă, copilul învață mai bine la școală. El este mai tolerant cu sistemul de „a lua note” la școală. Dacă semințele bune au fost semănate în perioada cea mai critică a dezvoltării timpurii, copilul va crește suficient de puternic pentru a rezista oricărei greutăți.

Mai mult, nu cred că actualul sistem de învățământ va dura pentru totdeauna. Am încredere că părinții vor realiza schimbările necesare. Astfel, soarta societății și a generațiilor viitoare este în mâinile lor.

Educația timpurie nu necesită

fara suplimentar

timp, fără bani

Părinții îmi obiectează adesea: „Nu am nici banii, nici timpul să mă îngrijesc atât de mult de copilul meu. Ideile tale pentru cei care le au pe toate.

Creșterea unui copil nu este o chestiune de timp

pentru mine și pentru tine.

Desigur, sunt mulți părinți care își duc copilul la lecții de muzică sau limbi străine doar din motive de prestigiu . Nu este de mirare, așadar, că mulți

grăbirea către dezvoltarea timpurie ca ocupație pentru cei bogați.

Dar aceasta este doar o impresie externă. Într-adevăr , nu este ușor pentru părinții mai puțin bogați să găsească timp și bani pentru astfel de activități împreună cu copiii lor,
dar lecțiile de muzică sau de limbă nu sunt singura modalitate de a-ți dezvolta talentele copilului tău.

Părinții iubitori vor găsi alte oportunități de învățare. Dacă timpul și banii au jucat un rol atât de important, așa cum cred mulți, atunci cum se poate explica faptul că în familiile bogate

proștii cresc adesea, iar în cei săraci - copii talentați. Aceasta înseamnă că punctul aici nu este doar în bani, ci mai ales în dragostea părintească și diligenta.

Fără perspective de viitor, educația adecvată este imposibilă

În sistemul modern de învățământ din Japonia, totul
tinerii care au absolvit coala se pot înscrie în învă ământul superior indiferent de
origine, statut social sau statut de proprietate. Este frumos în sine

dar, dar acest sistem a dat naștere unui singur rău - învățământul superior a început să fie perceput ca un scop în sine si evident supraevaluat.

Se crede că nu poți face o carieră bună fără studii superioare, așa că toată lumea învață. O diplomă de la o universitate bună garantează un loc de muncă la o companie de prestigiu. Toată lumea urmează aceeași cale, susținând examen după examen, începând din școala elementară. Prin urmare, devreme

alimentația este percepută de părinți ca fiind prima o piatră de temelie pe un drum lung, concentrat pe promovarea nesfârșită a examenelor. Cât vor dura valorile de astăzi în lumea noastră

în schimbare rapidă? Ceea ce este valoros astăzi poate să nu aibă nicio valoare mâine,

și cu atât mai mult peste douăzeci sau treizeci de ani, când copilul de astăzi se va transforma în adult.

Copilul tău va crește devenind o persoană inutilă dacă îl crești cu valorile actuale.

Nu există nimic mai important decât creșterea copiilor

„Sunt atât de ocupat cu copilul, încât nu am timp pentru educația lui. Teoriile sunt teorii, dar de unde să obținem timp pentru a le implementa? Mamele răspund adesea sfatului meu în acest fel. Sunt convins că nu trebuie să separăm îngrijirea unui copil de creșterea lui. Este unul și același lucru. Atitudinea ta față de el îl afectează deja. Unele mame cred că trebuie să lucreze de dragul copilului, altele cred că principalul lucru este să -l hrănești. Cea mai bună educație pentru un copil este iubirea maternă. Cel mai important lucru pentru părinți este creșterea copiilor. Dacă nu sunt de acord cu asta, de ce au avut copii?

Înainte de a educa copiii, trebuie mai întâi să educi părinții

Creșterea unui copil începe cu creșterea părinților. Tocmai acesta este scopul acestei cărți . Sper că părinții care citesc această carte nu vor fi supărați de mine pentru asta. Nu trebuie să încredințați creșterea copilului unei alte persoane, mai ales când este mic. Doar părinții, și mai ales mama, pot face acest lucru cu succes. Pentru a face acest lucru, ei trebuie să studieze și să gândească tot timpul. Părin ii în i i trebuie să aleagă metoda de educa ie care li se pare cea mai convingătoare . Nu vreau să spun că ar trebui să meargă la școală. Autoeducația este suficientă. Cei care se formează pentru a fi profesori nu doar studiază profund materia pe care o colectează

educat să predea, dar și psihologia copilului, vârstă, pedagogie.

În același mod, o mamă, care este prima și principala învățătoare a copilului ei, trebuie să stăpânească elementele de bază ale pedagogiei pentru a crește un copil cu cunoștințe în materie.

Învață de la copilul tău

Una dintre capcanele în care cad adesea mamele este aroganța. Din cele mai bune intenții, o mamă poate deveni în liniște un dictator, impunându-și în tot acest timp voința copilului. Această tendință este exacerbată de faptul că mama duce o viață retrasă în timp ce își îngrijește copilul. Mama nu trebuie să simtă că ea singură este responsabilă pentru copil, că întreaga povară a îngrijirii copilului îi revine doar ei. Și nu numai soțul ei ar trebui să o ajute, dacă este posibil, ci și bunicii ei, astfel încât să poată participa la viața dincolo de pragul casei. Dar principalul este să înveți de la copilul tău tot timpul pentru a nu cădea în

obiceiul să-l trateze, pe baza propriilor concepte și a propriilor nevoi. „Toți venim din copilărie”. Aș spune chiar că „copilul este profesorul adultului”. Acest lucru se aplică nu numai copilăriei, ci și de-a lungul vieții. Fiecare adult are ceva de învățat de la un copil.

Din cele mai vechi timpuri, omul a căutat

să se cunoască pe sine. Astfel de științe precum biologia, medicina, psihologia au fost dedicate acestui lucru. Nu cred că părinții ar trebui să urmeze cursuri de biologie sau de filozofie, dar nici ei nu ar trebui să se odihnească pe lauri, pentru a nu pierde obiectivitatea în evaluarea propriului comportament. De asemenea, este important să evaluezi obiectiv comportamentul și sentimentele copilului tău. Cu acest demers, mama va face constant descoperiri care o vor ajuta in cresterea ei.

O mamă își poate ajuta copilul mai repede decât un tată

Istoria cunoaște multe genii care au adus o contribuție gigantică la dezvoltarea omenirii, dar în viața lor personală, de regulă, erau nefericiți, pentru că erau dezechilibrati din punct de vedere emoțional și slabi fizic.

Oamenii nu se nasc genii sau eșecuri . Biografii ale unor oameni grozavi sunt adesea găsite
știu că tulburarea lor personală dispare
înapoi în copilărie.

De exemplu, adesea părinții lor, și mai ales tații, erau educatori prea zeloși. Desigur , acest lucru este bun în sine, în plus, numai datorită taților lor talentele lor s-au dezvoltat atât de strălucit. Cu toate acestea, astfel de tați, economisind timp pentru activități utile, nu le-au permis copiilor să se joace cu semenii lor, privându-i de comunicare și pregătire fizică. Oricât de talentați ar fi acești oameni, au fost nefericiți în viața lor personală.

din cauza proastei cresteri.

Să luăm, de exemplu, filozoful francez Blaise Pascal, autorul celebrelor Gânduri. A fost crescut de tatăl său cu mare severitate. Tatăl lui Pa Scala avea mari speranțe în fiul său. A părăsit funcția publică pentru a se dedica în întregime creșterii sale. L-a învățat geografie, istorie, filozofie, limbi străine și matematică, nu l-a forțat să se înghesuie, ci și-a dezvoltat mintea cu atenție și consecvență. Pascal a devenit un matematician celebru, fizician și filozof religios. Mulți își amintesc faimoasa zicală: „Omul este doar o trestie slabă, dar o trestie care gândește”. Dar puțini oameni știu despre mărturisirea lui că nu a avut o singură zi fericită în toată viața. Blaise Pascal a trăit doar 39 de ani. Mama lui a murit când el avea trei ani, iar el de fapt nu cunoștea afecțiunea maternă. Privat de compania semenilor săi, s-a asociat doar cu tatăl său și a trăit într-o austeritate constantă. Desigur, acest lucru nu putea decât să afecteze

sănătatea și mentalitatea lui.

Un tată poate crește un geniu dintr-un copil, dar numai o mamă va crește o persoană bună din el , combinând organic abilitățile mentale și fizice.

Acesta este motivul pentru care parentingul este atât de important nie la o vârstă fragedă.

Nu forța

voința bebelușului

Părintele este adesea asociat cu abuzul personal , cu ignorarea dorințelor copilului . Desigur, bebelușul încă nu-și poate exprima

dorințe, dar mama trebuie să le poată recunoaște. Aceasta este una dintre sarcinile sale principale.

Forțându-l să facă ceva împotriva voinței lui, îi subminezi credința în sine. Probabil pentru că educația presupune transferul de cunoștințe de la profesor la elev, oricine se află într-un ro

fie că este un profesor sau un educator, devine involuntar în ipostaza unui dăruitor. Personal, cred că în acest sens cea mai bună educație este chiar dincolo de ceea ce numim educație. De exemplu, niciun părinte nu crede că își învață copilul limba maternă. Cu toate acestea, comunicarea cu părinții încurajează copilul să învețe să vorbească, deși acest lucru nu se numește educație. Vorbirea, sentimentele și acțiunile materne sunt întotdeauna transmise copilului, influențând formarea caracterului și a abilităților acestuia.

Cu alte cuvinte, lor

comunicarea este în sine „educație”. Predarea unui copil diverse abilități este doar o latură a educației. Când un copil are dorința de a face ceva fără nicio constrângere, acesta este modul ideal de a învăța. Astfel, dezvoltarea timpurie a copilului depinde de chibzuința și atenția mamei și a celor din jur. Autorul cărții „The Greats of this World” este chimistul german Ostwald

crede că talentele sunt crescute de căr i i încurajare. Părinții oamenilor mari nu sunt navy le-au fost chemate cărți – i-au înconjurat cu ele încă din copilărie. Nu li s-a spus niciodată: „Vreau să devii o persoană grozavă”. Li s-a spus diferit: „Nu am nicio îndoială că poți deveni grozav om."

Nu întrerupeți cre terea

copilul tău

Numai în Japonia, peste două milioane de copii se nasc în fiecare an. Pe vremuri , familiile aveau de obicei cinci sau șase copii, conform poruncii: „Fiți roditori și înmulțiți-vă”. Acum, familia medie are de obicei doi copii. Cu alte cuvinte, majoritatea acestor două milioane de copii au fost planificați dinainte. Acești copii sunt foarte norocoși - sunt copii bineveniți. Cu toate acestea, primesc toți îngrijirea și educația corespunzătoare? mi-e teama ca nu. Deși părinții plănuiesc în avans nașterea unui copil, totuși

ea, când vine pe lume, adesea îl lasă singur. Nu există nicio îndoială că în primii trei ani de viață trebuie acordată o atenție deosebită creșterii copilului . Multe mame astăzi își întrerup sarcinile fără un motiv anume.

Avortul este rău, distrugerea seminței vii a vieții. Societatea condamnă avortul, dar nu condamnă părinții care nu sunt implicați în educație

copilul lui, dându-i numai viață. Din punctul meu de vedere, acesta este un rău mai rău decât avortul și nu este scuze. După

războiul din Japonia, ca și în alte țări , viața a fost o luptă foarte grea pentru supraviețuire. Prin urmare, mulți copii au crescut fără îngrijirea adecvată. Dar în condițiile de astăzi, nimic nu poate

poate justifica neglijarea copiilor.

Copiii nu sunt proprietatea părinților lor

Mai devreme sau mai târziu copilul ajunge la vârsta când
Da, poate răspunde reproșurilor părinților: „Nu ți-am cerut să mă aduci pe lume. Nu e nimic de reproșat acum.” Și va avea dreptate. Într-adevăr , un copil se naște doar datorită

părinților lor și sunt pe deplin responsabili pentru asta până când crește și câștigă independență.
asemănarea.

Este surprinzător că mulți părinți nu se despart de iluzia pentru o lungă perioadă de timp în care copilul este
sub îngrijirea lor, ei pot face ce vor cu ea. Ei pot spune „ Vreau să fac un inginer din el” sau „Vreau ca el să fie muzician” ca și cum ar comanda un

costum de croitor.

Când mamele îl întreabă pe doctorul Suzuki: „Va ieși ceva din copilul meu?” – de obicei răspunde: „Nimic”. Dar, văzând dezamăgirea mamei, adaugă: „Va deveni nu ceva, dar

persoană minunată.”

Acest sentiment de proprietate față de copilul tău este foarte comun. Este motivul pentru care voința copilului însuși este ignorată. Dacă copilul învață o astfel de atitudine față de sine înainte de a se dezvolta propria voință,

se poate îndoi atunci de ale lui

forte. În loc să planificați viitorul copilului dvs., priviți-l mai atent. Este de datoria părinților să ofere copilului lor cea mai largă alegere posibilă, astfel încât el însuși să decidă ce vrea să devină. Nu părinții, ci copilul însuși este stăpânul lui huiduieli

viitorul.

Nesiguranța mamei în detrimentul copilului

De mai bine de 20 de ani, Japonia operează un nou sistemul democratic de învățământ adoptat după război. A permis multor oameni să se infiltreze în zonele care anterior le-au fost închise. Dar acest sistem începe deja să prezinte deficiențe. Niciodată înainte devreme

dezvoltarea nu a fost văzută ca o piatră de temelie pe calea învățământului superior, deși până de curând părinții nu au acordat prea multă atenție unde anume vor primi copiii lor. Din păcate, cu cât părinții sunt mai preocupați de educație, cu atât mai mult sunt supuși diverselor influențe. Încep să se grăbească de la o inovație la alta. Când am fost respins

acel vechi sistem de educație, acești părinți au decis că totul este rău. Au lăsat lor copiii să facă tot ce vor, le-au înlăturat bunicile de la participarea la creșterea copilului. Nu mă îndoiesc că dacă este democratic

educația va fi criticată și va începe propaganda

Pentru a promova o educație mai spartană, părinții vor chema din nou bunicii să crească copii. Astfel de mame urmează moda în educație
la fel ca felul în care te îmbraci.

Desigur, de ce să nu încerci o metodă parentală care pare să funcționeze pentru tine. Dar dacă mama nu are independență de judecată, cum poate fi o educatoare bună? Atât parentingul spartan, cât și cel liber sunt buni

în diferite condi ii i la diferite vârste.

Mamele ar trebui să fie mai sigure pe sine și mai consecvente în alegerile lor parentale. Aruncarea de la o extremă la alta poate dăuna copilului. Încrederea în sine , fermitatea caracterului sunt foarte importante pentru creșterea unui copil. Totuși, dacă mama se află sub influența unei teorii eronate și rămâne fermă

si nu face reduceri, acest lucru este si nociv pentru copil. De asemenea, nu va ieși nimic bun dacă tratează creșterea
neglijent și frivol. Creșterea unui copil este cea mai importantă slujbă pentru o mamă și nu poate exista modalități ușoare în aceasta. Mamele trebuie să-și dezvolte propria abordare a parentalei, fără modalități, clișee și metode facile.

Vanitatea mamei insufla copilului noțiuni false

„Copilul meu este foarte talentat. Îl voi învăța muzică”. „Băiatul de alături învață să cânte la vioară, la fel și al meu”. Așa abordează ei creșterea unei mame care este condusă doar de vanitate. În plus, devreme

alimentația a fost întotdeauna privită ca un privilegiu al elitei sau al geniilor. Într-adevăr, copiii forțați să facă muzică de către părinți snobi sunt adesea nesinceri și nefirești, de parcă mamele lor le-ar fi insuflat noțiuni false de prestigiu și rivalitate. Lecțiile de muzică, menite să dezvolte un copil, devin o sursă de suferință mentală pentru el. Lecțiile de muzică nu sunt un scop în sine, ci un mijloc pentru un scop. Trebuie sa vezi clar ce obtine copilul din aceste lectii si ce abilitati isi dezvolta datorita lor. Lecțiile de muzică în sine nu au nicio valoare. În clasa Dr. Suzuki, există întotdeauna copii care se joacă mai bine decât alții. Dorinta mamei

copilul ei a fost cel mai bun, imposibil de satisfăcut - fie trebuie să scape de vanitatea inutilă, fie să înceteze să mai aibă un copil
pentru lecții.

Desigur, cineva poate fi mândru de capacitatea de a cânta la vioară. Acest lucru are un efect benefic asupra dezvoltării generale a copilului. Fiul meu a căpătat încredere în sine prin lecțiile de vioară și apoi a progresat în alte domenii.

Pentru a crește un copil, mai întâi crește-te pe tine

Când părinții se plâng de neascultarea unui copil, eu cred că ei înșiși sunt de vină. Dr. Suzuki mi-a povestit despre o mamă care a avut o relație foarte proastă cu copilul ei și obișnuia să exclame disperată: „De ce mi-a trimis Dumnezeu acest copil groaznic?!" La aceasta, dr. Suzuki i-a spus odată: „Acesta este tot pentru că îl certați în mod constant. El este mereu în gardă împotriva ta. Bebelușul tău te va asculta și te va respecta mai bine dacă îți recunoști și greșelile din când în când. Un timp mai târziu, această mamă a venit la Dr. Suzuki foarte mulțumită și i-a spus că,

dând dovadă de smerenie, ea și-a îmbunătățit relația cu fiul ei.

Mamele conștiente se plâng adesea că exigența lor este întâmpinată cu nemulțumire. „ Este bine să vorbești, nu trebuie să o faci singur." Și copiii au dreptate! Comanda nu este cel mai bun mod de a educa. Dacă copiii trebuie să se încordeze

toată puterea, în timp ce adulții fac o zecime sau chiar jumătate din ceea ce ar putea

fă ca părinți, atunci nu va ieși nimic bun din asta. Părinții trebuie să găsească o modalitate de a -și arăta copilului că și ei încearcă, de exemplu

facem ceva împreună. Comenzi

precum: „Fă-o!”, „Învață !” - în timp ce tatăl însuși stă într-un fotoliu cu un ziar - aceasta este metoda unui leneș. A educa un copil înseamnă a te educa tot timpul.

Lasă-ți copilul să fie mai bun decât tine

„Elevul l-a depășit pe profesor” - asta ar trebui să fie scopul principal al educa iei.

Am spus de mai multe ori că talentele nu se nasc, ci se hrănesc. Chiar dacă luăm ca o axiomă că abilitățile umane sunt 100 la sută înnăscute, asta înseamnă că un copil trebuie să ajungă cel puțin la nivelul părinților săi. Dacă nu ai reușit să-ți crești copilul în așa fel încât să te depășească nici măcar puțin, atunci ai fost

părinți leneși.

În Școala noastră de Talente, le-am dat copiilor să asculte o singură înregistrare de mai multe ori. Pe disc era piesa de vioară pe care o învă au . Apoi le-am rugat să joace mai bine decât

ce au auzit pe casetă și au încercat foarte mult. Până la urmă, mulți au reușit, ceea ce nu este surprinzător, din moment ce recordul conținea

sana joaca in interpretarea mea.

În general, ideea principală a Școlii noastre de Talente este de a învăța copiii astfel încât să exceleze

profesori. Îl numim pe cel mai bun „elev”, iar pe restul „elev al elevului”. Dacă elevii nu ar fi capabili să ajungă la nivelul profesorilor și apoi ei înșiși i-ar preda pe alții, atunci în acest fel societatea s-ar degrada pur și simplu. Elevul trebuie să depășească profesorul, altfel progresul va fi imposibil. Desigur, toți părinții își doresc copilul să meargă mai departe decât ei. Chiar dacă abilitățile părinților nu sunt mari, copiii lor pot face bine.

hee la stiinte.

Secolul 21 va fi construit de cei care au încredere în alții

În lumea de astăzi, primul lucru care îți atrage atenția este lipsa de încredere între oameni, care provoacă haos în societate, violență, probleme de mediu. Nicio bogăție și mângâiere ale vieții nu ne vor aduce pace și fericire dacă nu

există încredere

între oameni.

Fiecare student din Japonia cunoaște acei oameni ar trebui să aibă încredere și să nu creeze dificultăți inutile altora. Cu toate acestea, înțelegerea este un lucru și punerea în practică a principiilor frumoase este altceva. Acest dezacord, din păcate, este foarte caracteristic naturii umane. Copilul nu este

învață să aibă încredere în oameni dacă învață acest principiu doar în teorie. Doar în viața reală este el

invata sa ai incredere in oameni.

Dacă principiul încrederii în oameni este absorbit de un copil cu lapte matern, copilul va crește ca o persoană capabilă să-și asume responsabilitatea pentru viitorul societății.

Chiar dacă un copil este mai deștept decât alții, dar nu are încredere în oameni, nu va putea realiza mare lucru în viață.

Sistemul de învățământ modern dă prea multă valoare pentru examene și note, dar ignoră și nu încurajează încrederea în oameni. Prin urmare, este cu atât mai important ca această calitate să fie crescută la o vârstă fragedă. Sunt capete naya sarcina educației preșcolare.

Copiii de astăzi vor pune capăt războaielor și prejudecăților rasiale

Lăudând nivelul nostru înalt de civilizație, uităm de războaie, prejudecăți rasiale și diviziuni naționale. Toate acestea mă au
o sută, în ciuda existenței unor organizații precum ONU, UNESCO, OMS etc. Până când vom cultiva încrederea reciprocă și
Vă rog, nu vom atinge pacea între națiuni. Ura, transmisă din generație în generație , ostilitatea și agresivitatea, antagonismul și suspiciunea au devenit caracteristici aproape biologice . După ce am absorbit aceste sentimente în copilărie, este deja dificil să scapi de ele.

Noi adulții nu ar trebui să insuflem aceste prejudecăți copiilor noștri. Copiii mici nu sunt încă infectați cu ura rasială. Dacă copiii albi și negri se joacă împreună ca egali în copilărie, ei vor crește simțind că diferențele dintre oameni
în culoarea pielii sunt la fel de naturale ca și diferența lor în aspect și creștere. Dacă totuși adoptă prejudecăți rasiale, va fi doar datorită

sfaturi de la adulti. Cei care doresc sincer să pună capăt războaielor ar trebui să se preocupe nu doar de situația politică din lumea de astăzi, ci și de educația copiilor mici, oricât de scumpă ar fi aceasta. Copiii de azi vor alcătui societatea de mâine.

Pacea mondială nu mai depinde de noi, astăzi adulții de azi, depinde de generația care Roe este încă în scutece astăzi. Nu

exagerez rolul educației timpurii, nu știu dacă vorbele mele vor avea vreun efect. Poate că multe vor provoca critici, chiar principalele mele prevederi, metode de educație și cum înțeleg rolul unei mame. Dar totuși, sper că cartea mea îi va face pe oameni să schimbe ceva în lume, să atragă interesul pentru problema dezvoltării timpurii a copilului, mai ales înainte de vârsta de trei ani. Cred că cartea mea este primul pas către acest obiectiv.

Postfa ă

Sper din tot sufletul că cartea „E prea târziu după trei ” a fost pentru tine nu doar o lectură plăcută, ci și utilă. Iar autorul a reușit să vă convingă de importanță

pentru dezvoltarea în timp util a bebelușului dvs. Când acum zece ani această carte a fost publicată pentru prima dată a căzut în mâinile mele sub forma unui tipărit de pe Internet , mi-a venit ideea să-mi deschid propriul Baby Club, astfel încât propria mea fiică să se poată dezvolta în el. La urma urmei, mulți părinți înțeleg asta

Este mai dificil să coaceți condiții ideale pentru dezvoltarea unui copil acasă decât într-un centru profesional. În plus, copiii sunt mai bine motivați de colegii lor.
ki, nu părinții.

Primul Baby Club a fost deschis la Samara în 2000 , iar acum există peste patruzeci de cluburi noastre în toată Rusia. De zece ani nu doar muncesc, ci fac ceea ce îmi place. În această perioadă

Am mai avut două fete, care din primii ani de viață au fost implicate și în Baby Club.

Și tu ai ocazia să devii o mamă de succes. Puteți deschide un Baby Club în orașul dvs., vă puteți crea propria afacere și puteți experimenta o mare plăcere de a lucra în el în fiecare zi. Veți fi înconjurat de fețe fericite ale copiilor și ale părinților lor. Veți simți asta

Ajută-ți copiii să crească și să devină oameni de succes. Oameni care își gestionează în mod conștient viața și știu că vor reuși.

Evgenia Belonoshchenko,
fondator și suflet al companiei Baby Club, mamă a trei fiice

Versiunea electronică gratuită a cărții este disponibilă la: www.baby-club.ru/book

Alăturați-vă susținătorilor de dezvoltare timpurie: www.facebook.com/after3

Masaru Ibuka
E prea târziu după 3

Translator Natina Perova

Art director Artemy Lebedev

Metranpage Serghei Fedorov

Ilustratorii Oksana Grivina, Vlada Kramina, Yana Frank

Verstalchik Svetlana Kartashevskaya

Redactor Katerina Andreeva

Corector Elena Migalina

Managerii Alexey Luri, Olga Vedernikova

Publicația a fost pregătită cu sprijinul companiei „Baby Club” www.baby-club.ru

Semnat pentru publicare la 1 februarie 2011. Format 70 100/32 mod. Hartie offset nr. 1. Tiparul lui Fly Imprimare offset. Tiraj 10.000 de exemplare. Volumul 7 buc. l. Comandă nu.

Editura „Alpina non-fiction” 123060, Moscova, st. Raspletina, 19, birou 2 Tel.: (495) 980-53-54. www.nonfiction.ru

Bookografie

1971 Carte publicată pentru prima dată în japoneză

1977 Apare prima ediție în limba engleză a cărții

1991 Cartea a fost tradusă în rusă și publicată
in Rusia

2000 Se deschide primul Baby Club,
pe baza ideilor lui Masaru Ibuki

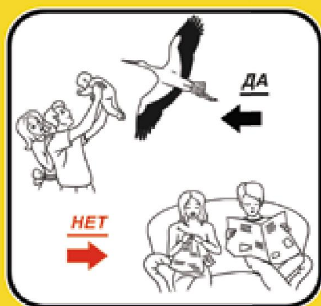
2002 S-a format metoda Baby Club, care se bazează pe dezvoltarea atentă
a inteligenței bebelușilor

2009 Continuând să răspândească mesajul dezvoltării timpurii,
Baby Club lansează programul de franciză

2010 În Rusia și CSI funcționează peste patruzeci de cluburi
pentru copii

2011 The Baby Club republică cartea „It's
Too Late After 3" pentru publicul larg

Scenariul # 1

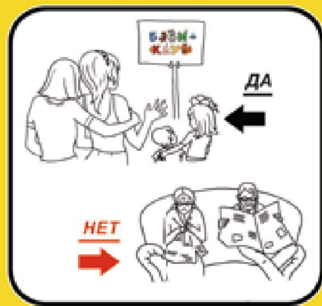

Mai întâi ai nevoie de un copil. Dacă nu este acolo, ar trebui să contactați barza. Când copilul are 8 luni, trebuie să faceți următoarele:

1. Găsiți cel mai apropiat Baby Club. Pentru a face acest lucru, trebuie doar să sunați la 8 800 100-20-24 sau să accesați site-ul web www.baby-club.ru.
2. Înscrie-te pentru o lecție de probă.
3. Începeți să faceți exerciții regulate și observați dezvoltarea rapidă a copilului.
4. Simte-te bine!

Scenariul # 2

Există un Baby Club în apropiere? Este ușor să îl deschideți singur. Procedură:

1. Aflați despre franciză la telefon 8 800 100-20-24 sau pe site-ul www.baby-club.ru.

2. Organizează-ți propriul Baby Club.

3. Participați la dezvoltarea rapidă a copiilor și primiți bani de la părinți recunoscători.

4. Simte-te bine!

Telefon: 8 800 100-20-24
www.baby-club.ru

„Această carte este una dintre cele mai importante cărți scrise vreodată. Cred că fiecare părinte de pe pământ ar trebui să o citească.” Glen Do

Masaru Ibuka este unul dintre fondatorii Sony Corporation. Ideile sale de inginerie au schimbat lumea și au ajutat Japonia să devină una din țările conducătoare.

Numele lui Masaru Ibuki este respectat și într-un domeniu complet diferit: câteva decenii teoria lui revoluționară se va întoarce înapoi Ea avea idei tradiționale despre dezvoltarea copiilor mici. Masaru Ibuka a fost întotdeauna interesat de educație și de rolul acesteia în modelarea societății. Treptat, interesul său s-a concentrat în domeniul predării copiilor în primele etape ale vieții lor. După ce a aprofundat în studiul acestui subiect, Ibuka a scris o serie de cărți, cea mai faimoasă dintre ele este „E prea târziu după 3”, care spune că fiecare copil are o nevoie naturală de dezvoltare timpurie și succesul său în viitor este foarte mare. depinde de satisfacerea acestei nevoi.

Masaru Ibuki a creat, de asemenea, Asociația de Dezvoltare timpurie din Japonia și Școala de Formare a Talentelor.

ISBN 978-5-91671-072-4

